

AVE MARIA

DECEMBER, 1934

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

AVE MARIA

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNIŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMOSTAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAЈ RAZUMEŠ. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Decemberska šte. 1934—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVI.

Božična skrivnost.

J. S.

KOLIKOKRAT in kako mnogo smo že pisali, govorili ali vsaj mislili o lepoti svete noči. Vse, kar je le mogla lepega ustvariti človeška zgovornost, je ovila okoli nje in jo kakor z lepim vencem obdala s povsem svojsko poezijo.

Prav! Saj je res lepa, saj zasluži vse to. Toda paziti moramo, da ne bomo ostali samo pri zunanosti, samo pri vzklikih: kako lepo, kako krasno, premalo pa se zavedali vzroka svetonočne lepote in premalo mislili na veliko božično skrivnost.

Lepše nam menda ne bi mogel nihče pojasniti veličine božičnih dni, kakor sveta Cerkev, ko nam v začetku jutranjic tako navdušeno kliče: Kristus nam je rojen, pridite, molimo! S tem nam pove vse. Kajti če pomislimo kdo je Kristus, odkod je prišel in čemu se je rodil, bomo pač z lahkoto uvideli in spoznali vso globino in veličino božične skrivnosti.

Kdo je Kristus? Odprimo sveto pismo in berimo tam, kjer se začenja Evangelij sv. Janeza: "V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda . . . In Beseda je meso postala in je med nami prebivala" (Jan. I, 1, 14). S temi besedami razpravlja in razmišlja evangelist Janez o večnem božjem rojstvu Sina božjega, ki ga tukaj imenuje Besedo. Bog, čigar bistvo je v tem, da je, da biva, da nima ne začetka ne konca, se od vekomaj zaveda in popolnoma spoznava sam sebe in sicer, kakor pravi sv. Avguštin, po notranji govorici, po notranji besedi, ki na čudovit in skrivnosten način postane oseba in tako vidno, na zunaj razodeva Boga, njegovo bistvo in božanstvo. Je torej "Beseda" odraz bistva božjega, torej Bog; je večna, ker je bistvo božje večno. Je s prvo osebo eno, ji je enaka, a različna od nje v toliko, v kolikor iz nje izhaja, se iz nje takorekoč rodi in jo zato tudi imenujemo Sin. To je Kristus: Beseda, — druga božja oseba, — Sin božji.

"Bog pa je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubi, temveč ima večno življenje. Večno življenje pa je to, da spoznajo tebe, edino pravega Boga in Jezusa Kristusa, ki si ga poslal" (Jan 3, 16; 17, 3).

Ko je človek prišel iz božje stvariteljske roke, je bil božji otrok. Z Bogom se je razgovarjal kot z očetom. Poznal ga je, kakor pozna dober otrok dobrega očeta. Pa je veroval prevzetnemu in lažnivemu duhu, hotel postati kakor Bog in Bog ga je ponižal. Odtegnil mu je svojo dotedajno pričujočnost in ga prepustil njegovemu poželenju, ki mu

je človek sledil in šel svojo pot. Polagoma je pozabil na svojega Očeta, edino pravega Boga in začel častiti bogove, ki si jih je bil sam naredil. Prišel je celo tako daleč, da je delal hudo, pa je mislil, da dela dobro. Bog je to dopustil, da bi človek, nesrečen v takem stanju, spoznal, da se sam ne more rešiti in bi zahrepenel po Odrešeniku, ki ga je Bog sklenil poslati. Človek je res začel klicati proti nebesom in Bog je slišal njegov glas, usmilil se ga je in mu poslal iz svojega večnega objema edinega Sina, da bi zopet pokazal ljudem Očeta, jih poučil o njem in mu jih zopet storil otroke. Za to pa jim je moral dati življenje, božje življenje.

Bog je morje življenja, je življenje samo. A to življenje: luč in ljubezen stremi za tem, da se da drugim. V svoji nepojmljivi ljubezni je dal Bog to življenje tudi človeku, ko ga je ustvaril po svoji podobi, to je, ko mu je dal duha, polnega božjega življenja, ki je milost. Milost pa je človek s padcem zapravil in tako ostal brez božjega življenja, mrtev, kakor je telo brez duše mrtvo. Da nas torej zopet oživi, zato je prišel Kristus, da v nas obnovi božje življenje, da nam vrne izgubljeno milost in nas tako stori sposobne za večno življenje, ki je v tem, da spoznamo edino pravega Boga in Jezusa Kristusa, ki ga je poslal.

Skrivnost večnega rojstva Sinu božjega iz Očeta, skrivnost prihoda Kristusovega na ta svet in skrivnost božjega življenja v nas, vse to je božična skrivnost.

O sveta noč, božična noč!

Fr. Tarzicij O. F. M. — Maribor.

BBOLNIŠKI sobi je postalo tiho. Angel miru je zaplaval nad posteljami, v katerih so, z razprostrtimi rokami pričakujoč zdravja, počivali bolniki. Pospali so že. Njih enakomerno in polglasno dihanje je pričalo o tem. Stopil sem v sredo sobe, pogledal po blelih in upadlih obrazih, priporočil vse angelom varihom in odšel v temno noč.

Pa kaj pravim v temno noč! Saj ni bila temna. O ne. Bila je sveta, prečudno lepa božična noč. Mesec je s svojo blede svetlobo čarobno osvetljeval zasnežene niške poljane, daleč na okrog obdane s ponajveč golimi gorskimi stenami. Kakor z nešteti biseri posuta se je lesketala pomrzla snežena skorja. Bil sem sam. Skrivnostna, obdajajoča me tihota je vzbujala v meni čuvstva, ki jih ni moč popisati. Prvikrat tako daleč od domačega krova, tako daleč od razigrano razpoloženih sobratov, tako daleč od njih osrečujoče ljubezni — in to v noči, ko vsak želi biti doma. To je mogoče samo doživeti. Saj je tako bridko, tako grenko in trpko, pa vendar tako čudovito lepo, lepo. Kakor v najgloblje sanje potopljen sem hodil med polji in njivami, med bajtami, hišami in palačami. Oči mi niso videle ničesar več, zakaj duša je bila vse preveč polna,

V stolpu so se oglasili zvonovi. Vabili so k polnočnici. Ljudje so začeli prihajati, se zbirati v gručah in v skoraj nestrpnem pričakovanju polniti ne ravno veliko katoliško cerkev. Pridružil sem se tovarišem-bogoslovcem in skupaj z duhovnikom smo stopili pred oltar, kjer so nam preko drhtečih ustnic iz globin duše kipele v srce segajoče besede božičnih jutranjic in hvalnic:

“Kristus nam je rojen, pridite, molimo. Pridite, radujmo se v Gospodu, padimo pred njim na kolena, ker nas je on ustvaril, ker je on sam naš Gospod in mi ljudstvo njegovo in ovce, ki nas on vodi in pase. Pridite, zapojmo mu pesem, pesem novo, zakaj velik je Gospod Bog, velik Kralj je nad vsemi in je storil čudovite reči. Pridite, veselimo se pred njim, poveljujmo ga, slavimo ga, in povišujmo ga, ker je prišel, ker nam je Dete dano, ker nam je Kristus rojen. Pridite, molimo.”

Potem pa je, takorekoč izzvana, iz sto in sto grl privrela pesem, tako lepa, tako občuteno in navdušeno zapeta, da je šlo do srca. “Mladega Kralja mi molimo,” to je bil refren pri tej pesmi neprestano se ponavljajoč. “Mladega Kralja mi molimo.” Kralja, ki je že skrivnostno stal pred nami, obdan z nepojmljivo svetlobo in spremljan od nešteti duhov in se — ko ga je duhovnik, globoko sklonjen, v sveti tišini s posvetilnimi be-

sedami kakor ujetnika priklenil — pokazal ljudstvu v podobi kruha. Ljudstvo se je sklonilo, zrló vanj, v svojega Kralja, Gospoda in Boga, ki je v sveti Hostiji počival v duhovnikovih rokah nad njegovo glavo. Zrlo je vanj, ga molilo in mu zopet, kakor iz enega grla zapelo: mladega Kralja mi molimo.

O presveta Hostija, ti neprestano dejstvo božične noči! Kako vse drugače kakor sicer te

vendar, sveta noč! Le doživeti te more človek, popisati nikdar. Ti čudo lepote!

Tiho, kakor sem bil odšel, sem vstopil zopet v bolniško sobo. Mirno, brezgibno so počivali "moji" bolniki in vsej v sanjah uživali srečo zdravja. Kratko sem poprosil blagoslova zanje in zase, potem pa sem legel, da bi zaspal. Pa mi je prišla naprej ta čudno prečudna misel: glej, kakor velika bolnišnica je bil svoj čas cel svet. Kakor težko bolni so ležali ljudje izmučeni, raz-

Svetonočnemu zvončku.

Zvonček doni, doni.
Zvoni zvonček, zvoni.

Tihi svetonočni spev
celi rane žgoče,
želje teši vroče
in izpira v srcih srd in gnev . . .

K jaslicam trpini
v bridki bolečini.
V jasliah spava božji Sin:
Milosti obilo
nam bo naklonilo
Detece, delivec vseh dobrin.

Zvonček s tabo poje
srečno srce moje.

Rešenik prišel je v dol solzan
in zdrobil nam spone.
Svet presrečni tone
v morju blaženosti, božjih sanj.

Zvonček zvoni, doni,
v dušo nam prizvoni
tiho, blaženo božično noč.
Sveta vsa in mila
v bolne duše zlila
bo nebeški mir in božjo moč.

doživlja človek v tej noči. Kako vlečeš nase naša izmučena srca, kako napolnjuješ naše prazne duše, kako vlivaš vanje mir in srečo in radost, pogum in moč in voljo. O sveta, presveta Hostija!

Zopet sem bil na cesti, sam. Vse okoli mene je bilo kakor prej: tiho, mirno, čarobno. V moji duši pa je bilo vse drugače. Nepopisno razpoloženje je vladalo v njej. Kakor bi se bil prerodil, tako vse drugače sem se počutil. Kako lepa si

tepeni in zagrenjeni. Pa je prišel Kristus, to Solnce in Luč in Pot in Življenje in je dvigal padle, krepčal slabotne, ozdravljaval bolne, bodril malo-dušne in vsem kazal pot v življenje življenja. Ali ti in vsi, ki v Kristusa resnično verujete, ne bi mogli in morali biti svojim trpečim bratom solnce in luč in pot in življenje?!

Zjutraj, ko se je zdanilo, so mi bolniki veselo prožili svoje onemogle roke v pozdrav in mi govorili: sretan ti božič!

Božična legenda.

P. J. S.

ZVEZDA, ki je zasvetila nad Betlehemom v oni noči, ko je Božje dete prvokrat usnulo v ubogih jasliah, dolgo ni zapustila svojega mesta. Meseč, stari pastir nebrojnih zvezd, se je skrtil že davno za gorami, njegova družina na temnem obloku se je raztresla po drugih potih — edinole ta zvezda nad Betlehemom je zrla z zlatim očesom doli na tiho, mirno zemljo. Tvorila je častno stražo nad revnim hlevom, ki je sprejel pod svojo streho sveto družino, ko je po razhodu potnikov postalo v mestečku zopet vse mirno in se je vrnil mir zopet v kočice betlehemske kmetičev in pastirjev.

Sveta noč, blažena noč.

V preprosti sobici z dvema okni na vrt, ki je bil poln oljk in figovih dreves, je stanovala Marija s svojim Sinom. Jožef je bil njun čuvaj tu na zemlji, zvezda, kakor luč v morskem svetilniku, je kazala kraj, kjer živita na zemlji.

Čez dan so prihajali pastirji na obisk, da bi se poklonili Detetu, kojega rojstvo so jim oznanili angeli v oni spominski noči, in pri tem obisku so prinesli kak dar za Jezusa in za njegovo Mater in Jožefa. Sicer ni bilo nobene reči preveč ali odveč, pa človeške potrebe so tudi pri njih zahtevale svoje. Tako so živeli ob miloščini ti, ki so bili največji dobrotniki sveta.

Najpogosteje je prihajal v malo sobico, kjer je v Marijinem naročju spaval mali Jezušček, mlad, preprost pastir. Prihajal je dnevno in vedno igral na malo piščalko, kakor se je naučil od svojih bratov — pastirjev, prepeval pesmi, katere je slišal kot otrok od svoje matere, da bi tako razveselil malega Sina, s kojega oči je žarela neka posebna, tajinstvena ljubezen.

Bil je Jezusov vsakodnevni obiskovalec. Zibal je božje Dete, igral na piščalko in prepeval, kakor je pač vedel in znal. Bil je Jezusov prijatelj; angeli so mirno gledali v malo sobico, kjer je preprost pastir igral na svojo piščalko svoje prav navadne melodije, Jezušček pa je upiral svoje dobrotnive oči v njega. —

* * *

Božjemu Detetu je šlo že na drugo leto, ko je Betlehem strmel ves začuden na nenavaden obisk. V sprevedu neštivilnih služabnikov, na veljblodih, ki so nosili velike zaboje, pokrite z dragocenimi odejami, so prišli trije kralji in ubrali svojo pot naravnost k mali hišici, kjer je živela sveta Družina. In ko so odprli vrata, so padli na kolena, se poklonili in molili novorojenega Kralja. Revščina jih ni nikakor presenetila, kajti v svoji duši, polni vere in preroških slutenj, so vedeli kako bogastvo je skrito v revni sobici. Poklonili so se bodočemu Kralju, sedaj še malemu detetu.

Ko je videl pastir neznane tuje, bogate goste, se je prestrašil, da je bil ves omamljen. Pesem, ki jo je ravnokar na svojo piščalko igral, je zamrla v njegovih prsiah. Komaj je še dihal, strah mu je nekako zadrgnil grlo. Široko odprtih oči je gledal na tujce, sivih las, gostih brad, ko so klečali pred Jezusom in ga molili.

In še bolj je zijal in se čudil, ko so tujci odprli svoje zaklade in jih darovali Mariji, Materi božjega Deteta.

Silni, častitljivi Melichar je rekel podajajoč zlato: "Prinašam zlato bodočemu Kralju sveta. Zlato ljubijo, po njem hrepene mnogi, zlato je bogastvo. Jezus, Tebe ljubimo, ker Ti si največje bogastvo sveta, Ti si Ljubezen."

In Gašpar je rekel na to: "Prinašam, Gospod, kadilo. Kadilo je znamenje molitve, in molitev je močno vpitje k Bogu. Jezus, pred Teboj tu klečimo, ker si pravi Bog."

Baltazar je podal miro. Dodal je resno, skrivnostno: "Podajam Ti miro, ker Te čaka mnogo trpljenja, čaka Te smrt. Svoje telo boš dal mukam, svoje življenje boš žrtvoval za človeški

rod. Iz Tvoje smrti bo pa vstalo novo življenje, Tvoje bolečine bodo studenec milosti."

Devica Marija in rednik, sv. Jožef, sta tiho poslušala besede treh modrih, nista razumela besed polnih skrivnosti in prihodnjih ugank. In mali Jezušček je upiral svoje goste na nove došlece. Njegov obraz je žarel v solnčnem blesku kakor pozneje na gori Tabor.. Njegova glavica je milo prikimala, ker on edini je razumel pomen besed svojih obiskovalcev.

Pastir, ves prestrašen, se je prav tiho umaknil v skrajni kot in plaho zrl po krasnih darovih, pa je zopet pogledal na zagonetne darovalce, in obrnil svoje oči zopet v Jezuščka. Plazil se je počasi k durim, da bi jo natihoma odkuril.

Toda Jezušček je uprl v njega svoje globoke oči in mu dal znamenje z roko, da naj stopi bližje. Pokazal je s prstom na piščalko, s svojima ročicama je kazal, da naj zopet malo zapiska. In Marija, njegova mati, je stopila k njemu in ga pelje k Jezuščku, in mu je sladko prigovarjala: "Le igray dalje, mali naš prijatelj! Prepevaj mojemu sinčku, kakor si prepeval prej! Tvoja pesem mu je najljubša!"

Plaho se je ozrl pastir po tujcih, in ko je videl v njihovih očeh samo dobroto in željo, da bi nadalje igral in prepeval, se je osvrčil in začel zopet igrati in peti. In petje je zvenelo tako milo in ganljivo, da so celo trije kralji poslušali spoštljivo in pozorno. Posvečevala je petje odkritosrčna ljubezen pastirjeva k Jezuščku. Igral in pel je iz globočine svojega srca, čistost njegovih misli spre-

menila je pastirjevo petje v najkrasnejšo himno, v najmilejši hvalospev Jezuščku.

In pastir je prihajal dan za dnevom, igral in prepeval božjemu Detetu, dokler je živelo v Betlehemu.

* * *

Tako legenda, ki se je razcvetela nekoč neznim cvetom v zimski dobi božičnih praznikov. Toda v svojem krasnem cvetu skriva globoko, večno resnico.

Učeni ljudje v svoji vernosti sklanjajo še dandanes svoje modre glave pred neznatnim Odrešenikom. Prihajajo kakor trije Modri iz daljnih krajev, v Kristusovo čast prišajo sadove svoje učenosti njemu v dar. Prihajajo vse čase k jaslim, k betlehemski votlini in se ponižno klanjajo novorojenemu Odrešeniku. In hvaležno sprejema Odrešenik njihovo čiščenje, rad posluša njihove besede, pričujoče o globoki učenosti, modrosti in spoštovanju.

In kdo je oni pastir, ki mu je že pri jaslih prepeval in se mu klanjal? Je to priprosto ljudsveta mu je bil od rojstva naprej najljubši. To stvo v svoji vernosti in pobožnosti. Odrešenik priprosto ljudstvo mu prinaša vse, kar ima, svoje odkrito srce, svojo udanost, in vso svojo ljubezen. K priprostemu ljudstvu se Jezušček najrajše sklanja, ker z njim ga veže uboštvo. Preprosto ljudstvo mu je ostalo zvesto še potem, ko so kralji že davno odšli. To ljudstvo vabi in kliče Odrešenik k sebi, Marija ga vabi, da bi pristopilo bližje in v Jezusovi bližini okušalo ono sladkost, katero daruje nebo, koje mati je prosta, vroča, otroška vera.

Beseda znanstvenika.

George Claude: "Veda je veliko bolj šola ponižnosti nego šola napuha." Poučljivo je, kar odgovarja Charles Moreau: "Da morem odgovoriti na vaše vprašanje, sem se poglobil v lastno notranjost, preiskal in preudaril sem samega sebe v preteklosti in sedanosti, in vam predložim to, kar sem tam našel. Nekdaj v svojih mladih letih sem veroval, da znanost nasprotuje verskemu mišljenju. Kot mladenič, poln hrepenenja po znanosti, sem se vrgel zgodaj z nekim, bi rekel, sanjarskim navdušenjem v naročje vede. V nekaj letih sem si pridobil dovolj obsežno znanje. Opojen nad svojimi uspehi sem trdno veroval, da more edino znanost razrešiti vse uganke človeškega življenja, in da se ji ne more ničesar, niti pravzrok življenja niti smoter vseh stvari izogniti; mogoče, da sem bil takrat materialist, ki živi v domnevi, da sta Bog in nesmrtnost duše pojma, ki sta primerna za uboge v duhu, "od katerih pa se morajo resnično svobodni duhovi odločiti."

Znal sem izvestno mnogo stvari, a znal sem jih slabo; bila je učenost, nedoživeta, učenost brez globljega preudarka. Pozneje sem začutil hrepenenje, da prodrem globlje do vzročnosti vsake stvari. Šele zdaj, ko sem jel povpraševati po Neznatem, sem polagoma spoznaval, da so stvari vendarle bolj zapletene kakor sem si predstavljal pri petindvajsetih letih. Preiskaval sem vsemir in sem na vseh straneh zadel na pojem neskončnosti . . . Naj človek šteje ali išče, naj opazuje ali preudarja, naj spoznava ali sanja, in četudi se tega brani, povsod se mu vsiljuje, če le iskreno išče, ono nadzemsko bitje, Bog, neskončni, vsemogočni, neskončno modri. Tako sem prišel iz nevere do vere v Boga. Nekdaj sem mislil, da se znanost in vera ne dasta združiti, a čimbolj sem spoznaval in se prepričal, da je le ponižni pravi znanstvenik in učenjak, tembolj se ja razblinjala moja domneva o nasprotju med vero in znanostjo in danes živi v meni samo še kot prazen spomin."

Čarodejne orglje.

Volkman-Leander.

PRED dolgimi, dolgimi leti je živel zelo mlad, spreten izdelovatelj orgel, ki je zgradil že mnogo orgel in vedno so bile zadnje boljše kakor prejšnje. Slednjič je izdelal orgle, ki so bile tako umetne, da so same od sebe začele igrati, če sta vstopila v cerkev ženin in nevesta, nad katerima je Bog imel svoje dopadajenje.

Ko je tudi te orgle dokončal, si je ogledal dekleta v deželi, si izbral najskromnejšo in najlepšo in dal vse pripraviti za svojo poroko. — Ko pa je stopil s svojo nevesto pod cerkvene oboke — prijatelji in sorodniki so mu sledili v dolgi vrsti, vsak s šopkom v roki ali v gumbnici — se je napolnilo njegovo srce s ponosom in častihlepjem. Ni mislil ne na svojo nevesto ne na Boga, ampak samo na to, kakšen spreten mojster je, ki mu nihče ne more biti kos; kako bodo vsi ljudje strmeli in ga občudovali, ko začno orgle same od sebe igrati!

In tako je vstopil s svojo lepo nevesto v cerkev — a orgle so molčale. To si je mojster gnal k srcu. Menil je namreč v svojih ošabnih mislih, da more biti krivda samo na nevesti in da mu ta ni zvesta. Ves dan ni spregovoril niti besedice z njo, zvečer pa je skrivoma povezal culo in zapustil nevesto.

Ko je prehodil že mnogo milj, se je slednjič ustavil v tuji deželi, kjer ga nihče ni poznal in ni nihče po njem vprašal. Tam je živel deset let tiho in samotno življenje; tedaj pa ga je prevzel neznan strah za domovino in zapuščeno nevesto. Vedno in vedno je moral na to misliti, kako blaga in lepa je bila in kako grdo jo je zapustil. Ko je zaman skušal zatreti svoje hrepenenje, je sklenil, da se vrne in jo prosi odpuščanja.

Potoval je noč in dan, da so mu noge otekle in čimbolj se je bližal domačiji, tem večje je bilo njegovo hrepenenje in tem večji je bil njegov strah, če bo ona pač še tako dobra in prijazna z njim, kakor takrat, ko je bila še njegova nevesta.

Slednjič je zagledal stolpe rodnega mesta, ki so se v daljavi bleščali v solncu. In začel je teči, kolikor je mogel, da so ljudje za njim zmajevali z glavami in govorili: "Ali je ponorel ali pa je kaj ukradel."

Ko pa je prekoračil mestna vrata, ga sreča dolg mrtvaški sprevod; za krsto je šlo mnogo ljudi, ki so jokali.

"Koga pokopavate tu, dobri ljudje, da tako plakate?"

"To je lepa gospa orgelskega mojstra, ki jo je hudobni mož zapustil. Nam vsem je toliko dobrega in ljubega storila, da jo hočemo pokopati v cerkvi."

Na te besede ni odgovoril niti besedice; z globoko sklonjeno glavo je korakal ob krsti in jo pomagal nositi. Nihče ga ni spoznal. Ker so ga pa slišali neprestano vzdihovati in jokati, ga ni nihče motil, misleč, da je eden izmed mnogih revežev, katerim je rajnica v življenju izkazala dobroto.

Sprevod je prišel do cerkve. In ko so nosilci prekoračili cerkveni prag, so začele orgle same od sebe igrati tako nebeško, kakor še nihče ni slišal. Položili so krsto pred oltar. Izdelovalec orgel se je skrušen naslonil na steber poleg krste in prisluškoval zvokom, ki so vedno močnejše naraščali, da se je vsa cerkev tresla v svojih temeljih. Oči so se mu záprle, kajti bil je truden od dolgega pota; toda njegovo srce je bilo veselo, ker je vedel, da mu je Bog odpustil. In ko je zadnji orgelski zvok izzvenel, se je zgrudil mrtev na kamniti tlak.

Tedaj so ljudje dvignili mrtvo truplo, odprli krsto in ga položili k nevesti, ker niso vedeli, kdo je. In ko so krsto zopet zaprli, so začele orgle še enkrat popolnoma tiho igrati. Nato pa so utihnile in odslej niso nikdar več same od sebe igrale.

Poslovenil: J. S.

Iskrice.

Predsednik Roosevelt: "Če kdo misli, da je mogoče z nasiljem potlačiti pravico ljudstva do vere v Boga, ta se bo prepričal, da se je zastonj bojeval proti lastnosti, ki je človeški naravi prirojena, ki je kratkomalo potrebna za vsak resničen napredek." (Binkošti 1934.)

Politik Dr. Kramar: "V tako težkih časih, kakor so naši, mora vsak, ki resno premišlja je o

tem, kaj je in kaj more biti, priti do spoznanja, da je bil boj proti veri, kakor so ga pri nas vedli od nekaterih strani, grozna napaka proti največjim koristim in interesom našega naroda." ("Nedele", junij 1934.)

Predsednik Dr. Masaryk: "Vsak napredek mora služiti edino-le izboljšanje нравnosti in življenja" (Sokolske Besedy, marc 1934).

Rožnivenec v gledališču.

J. B.

Ne da bi se še s svojo pobožnostjo posebno odlikoval, si je cesar Napoleon vsled verske vzgoje, katere je bil v svojih otročjih letih in svoji mladosti deležen, o krščanski veri vendar še precej dobre pojme ohranil. Za časa, ko je bila njegova slava in njegova moč na vrhuncu, je bil nekega dne v gledališču v Parizu v spremstvu svojega adjutanta-oficirja, po imenu Rohan-Chobot princ Leonov, ki ga je zelo rad imel in ga hotel srečnega storiti.

Cesar je bil med predsavo zelo raztresen; on je opazoval navzoče in je večkrat se ozrl na mladega princa, ki je bil videti zelo zamišljen in se je malo zanimal za to, kar se je godilo na odru, in je imel svoje roke skrite pod plaščem, ki je ležal na njegovih kolenih. Nenadoma se nagne Napoleon, seže z desno roko pod plašč svojega adjutanta in izvleče rožnivenec.

Ob tistem času, ko se je to godilo, rožnivenec pri ljudeh ni bil posebno v časti, zato je bil

princ prestrašen in pripravljen na ostre, zbadljive besede.

“Aha, Avgust” pravi cesar smehljaje se, “ali sem vas dobil kar na lepem. Vendar me to veseli, ko vidim, da se za te neumnosti v gledališču ne brigate; iz vas bo postal enkrat še — velik, zmožen mož.”

Po teh besedah mu je dal cesar rožnivenec nazaj in pristavil: “Molite le do konca, jaz vas ne bom več motil.”

Priče, ki so bile zraven pričujoče, ko so slišale te besede iz ust svojega vladarja, si niso upali se norčevati iz pobožnega princa, kar bi pri drugi priliki gotovo storile. Cesarjeve preroške besede so se izpolnile: iz priprostega oficirja je postal res odličen mož in kar je še več — izvrsten, pobožen človek. Kot nadškof in kardinal v mestu Besanosu je zapustil v svojem življenju in po svoji smrti neizbrisljive spomine svoje pobožnosti in dobrotelčnosti.

Patrona mornarjev.

J. B.

Bila je temna noč; neka sumljiva tihota je vladala v zraku in na vodi, pomenljivo so vpraševali popotniki po vremenu.

Mirno je stal na krovu kapitan, odločen toda prijazen, dober človek, iz čegar ustnic ni nikdar prišla nobena kletev in ki tudi pri najslabšem vremenu ni izgubil zavesti.

“Kaj pravite k temu vremenu, gospod kapitan?” ga vpraša popotnik.

“Pasje vreme bo to, ki se šele prične, mi bomo plesali. Toda bodite mirni, ladja je dobra in močna in kapitan ima srečo. Jaz sem star že petdeset let in sem petdeset let na ladji preživel in bil tudi rojen na ladji. Še nikoli se mi ni pripetila kaka večja nesreča na potu v Rim.”

“Jaz sem videl v vaši kabini podobo neke gospe. Ali ni to patrona vaše ladje?”

“Ta ladja nima nobene patrone,” pravi smehljaje kapitan. “Ona je krščena na ime Likurg. Ali poznate tega svetnika? Ampak gospa, o kateri govorite, je moja patrona.”

“Od kedaj je vaša patrona, gospod kapitan?”

“Za časa nekega dne, katerega se vedno spominjam, ko sem gledal pred seboj že odprto morško brezno, jaz in mnogi drugi, ki smo tako redko gledali kvišku, kjer biva Vsegamogočni. In tista strašna nevarnost nas je napravila drugačne, verne. Vsi smo že izgubili upanje, da bi še kdaj videli suho zemljo, tedaj smo obljubili, da romamo vsi na božjo pot k Mariji dobrega sveta, ako nam ona pomaga, da pridemo srečno do pristanišča. Čutili smo kmalu njeno mogočno pomoč in bili smo rešeni. Čez nekaj dni smo šli bosí in razoglaví na božjo pot. Sveta Devica, katero sem potem vedno častil, je storila meni še kaj več; dala mi je kmalu potem moje dobro, pobožno ženko, ki mi je podarila ravno tako ljubo, pridno hčerko. Obedve molite zame in ste podobni tisti sveči, ki vedno gori doma pred sliko naše ljube Gospe. Onedve vedno prosita za milost, da bi bili enkrat združeni v nebesih mi, ki smo vedno ločeni na zemlji. Sedaj pa pojdite brez skrbi v svojo kabino, spite mirno, naša patrona nas bo varovala.”

Dobrih mater je treba.

Na enem povojnih kongresov je vsakdo tožil o nravnem propadu ljudstva. Če ga hočemo rešiti, treba vzgojiti boljše ljudi. Nato je francoski učenjak rekel, da je treba vzgojiti boljše žene,

diktator Mussolini je pa rekel, da treba vzgojiti boljše matere. Da, prav je imel, svet potrebuje boljše matere!

Kristusovo kraljestvo.

J. C. S.

USODNA ura sveta je udarila. Ves Jeruzalem je po koncu. Ljudske množice se vale k palači rimskega deželnega poglavarja. Slišati je bilo znamenje rimske straže, Jezusa peljejo po stopnicah pred Pilatov sodni stol. V veliki dvorani rimske palače je naenkrat vtihnil ves ropot in vpitje, nastal je tišina, kakršna je navadno pred vsakim večjim dogodkom.

Kristus, zvezan, razbit, stoji pred uradnikom rimskega velecesarstva. Pilat začne zaslišavanje: "Ti si kralj?" Prav posmešno je stavil to vprašanje. In Kristus odgovarja: "Da, jaz sem kralj." Krasen, jasen odgovor. V njem je izvaženo vse veličanstvo Kristusa-kralja, vsa velikost resnice. Da, jaz sem kralj! Za to sem bil rojen, za to sem prišel na svet, pa moje kraljestvo ni od tega sveta.

To je Kristusova kraljevska proklamacija, nad vse silna, ginljiva in segajoča v srce! Bila je to velika, važna ura. Kakor dolgo bo stal svet, tako dolgo se bo svet tega dogodka spominjal. Kristus je kralj. To je pričevala vsa narava, pogreznjena v nepopisno bol, ko je Kristus umiral. oSnce, zemlja se trese v svojih temeljih, ko vstaja Kristus iz lastne moči k novemu življenju. Poganski stotnik se klanja Bogu-kralju in kliče: "Resnično, ta je Sin božji!"

Kristus, kralj naše dobe! Vsi čutimo, da so se vneli slini duševni boji! Kdo bi ne videl, kako važna je naša doba, kako divjajo apokaliptični jezdec po zemlj, je doba, v kateri pričakujemo odločitev, kakršne že stoletja ni bilo.

Odločitev med Bogom in satanom, med krščanstvom in poganstvom. Grozne nesreče, divjanje narodov na vseh koncih in krajih zemeljske krogle, kakor da bi bile te predhodnice svetovne katastrofe.

Vidimo nadalje, kako se v človeški družbi vse maje. Temelji družabnega reda, večne resnice, pravice avtoritete, lastnine, nerazločljivosti zakona itd., vse je omajano. Kako se je to zgodilo? Napačnimi nareki, katere se vrgli med ljudstvo. Tajil so eksistenco in nadvlado božjo, neumrjčnost duše itd. In ti nauki dozorevajo. Hoteli so uničiti cerkev, pa je ne bodo uničili. Zato pa tem bolj ogrožajo družabni red in posamezne države. Vsaka človeška avtoriteta pada z božjo avtoriteto. Od vseh nraavnih dolžnosti odvaja ljudstvo ta, ki ga zapeljuje, odvaja od božjih zapovedi.

Je prevrat dobe, časa, pravi sv. Oče. Velikanski prevrati se vrše vseh panogah življenja, političnega, gospodarskega, socialnega, nraavnega,

verskega. Za tega, kdor gleda na svetovne dogodke v luči vere, pomenja tak preobrat časa začetek novega boja med Kristusom in satanom. Nov list skrivnega razodenja se je odpre, kakor je svoječasno rekel kardinal Foulhaber ob koncu majnikovih govorov: Stoj ili zmaga ali poraz na tem listu?

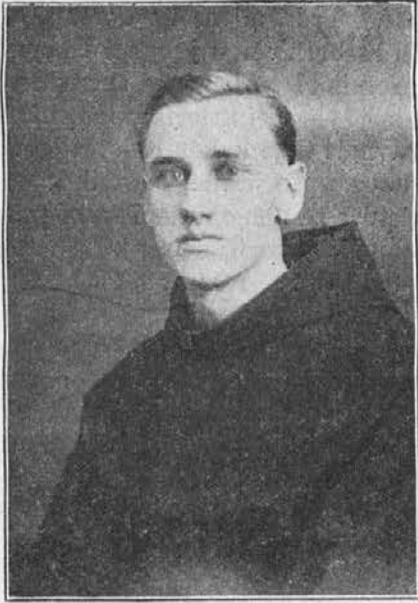
Sv. Oče je povedal v svoji okrožnici l. 1928 jasno, kako potrebna je sprava in zadoščenje ravno v naš dobi. To bo vsakemu jasno, kdor zasleduje svetovne dogodke pozornim, čuječim očesom. Z vseh strani prihaja k nam zdihovanje bednih narodov, kojih voditelji so se pobratili in zakleli proti Bogu in njegovi cerkvi. Take so dandanes preskušnje, da bi lahko mislili, da so vsi ti dogodki že začetek napovedanih in označenih grozot. Proti naši volji se nam usiljuje misel, da so napočili časi, o katerih je rekel Odršenik, da se razmnoži krivica, da ugasne ljubezen mnogih.

Vidimo in opazamo v človeški družbi, v vsaki starosti in vsakem poklicu, kako prevladuje v njih duševni nemir, nezadovoljnost, nestrpnost. Velikanski odpor proti pokorščini in nevolja za delo sta se zelo razširila. Zdi se, kakor da je človeška družba na poti nazaj k barbarski podivjanosti. Ameriški socijolog Benjamin Kidd vidi, kakor sv. Oče, v civilizaciji krščanskih narodov 19. stoletja kratkoma povrat k poganstvu.

Potrebujemo li za to še posebnih dokazov? Ne korakajo li danes milijoni in milijoni vojakov proti Kristusovemu kraljestvu, kakor je korakalo v noči na Oljsko goro sto vojakov? Ne divjajo le novi boji proti Kristusu-kralju po Mehiki, Španiji, Rusiji, Nemčiji, kjer se stavijo duhovščini najraznovrstnejše zapreke, le da bi v dušah božje kraljestvo izumrlo? In ravno v našem desetletju, ko se majejo vsi temelji, vis stebri, ni nič bolj potrebno, kakor Kristus-kralj.

Brezbožnost raste in se dviga z nepopisno močjo in preplavlja zemljo. Če se pa ozremo po svetu, pa vidimo tudi, kako na drugi strani raste vera v Kristusa, ki je zažarela v tisočernih srcih in je pripravljena, prinašati i heroične žrtve, mučeništvo. Geslo Pija X., "obnoviti vse v Kristusu", ni bilo zastoj. Zanimanje, koje je on inspiroval, je pričelo prinašati sadje.

Vsak je podvržen Kristusovemu kraljestvu, tako je rekel sv. Oče v svoji okrožnici. Ni nobenega razločka med posameznimi družinami in državami. Besede: "V nikomur drugem ni zveličanja kakor v Kristusu" veljajo o posamezniku kakor o državah. Od te podločnosti Kristusovi vladi je odvisno naše zveličanje.

Novomašnik Rev. Leonard Bogolin, O.F.M.

Papež Gregor Veliki je nekoč sedel ob razvalinah propadlega sveta in jokal. In vendar je bil krščanski svet po 1000 letih postavljen na teh podrtijah. Papež Pij XI. podal je v svoji okrožnici in poznejših listih svetu najlepše in največje misli: Iz podrtij naše dobe naj se zgradi lepša bodočnost, v kateri bo vladal, zmagoval, triumfoval Kristus sam!

Vernim katoličanom.

J. Oblak.

NE moremo tajiti, da 99% vseh ugovorov zoper cerkev kaže na življenje katoličanov. "Po njih sadu jih spoznate," stalno ugovarjajo. Ta ugovor sicer ni pravilen in ni na mestu. Kajti cene nauka ne moremo presojati po tistih, ki se po tem nauku ne ravnaajo. A vendar nam ta ugovor kaže, kakšno odgovornost imamo katoličani. Kolike važnosti je naš dober zgled! Vprašajmo se odkrito: "Ali živimo po veri in iz vere?"

S solzami v očeh je rekel nekoč Pij X.: "Ako se le ena duša zgubi vsled naše boječnosti in pomanjkanja ljubezni, kakšna odgovornost, na katero nismo nikdar v življenju mislili."

Ako kdo ugovarja veri in verskim resnicam, vemo, kako mu treba odgovoriti. In zakaj? Ker

Za časa sv. Karola Boromejskega je bila v njegovi škofiji vpeljana tale pobožnost: 5 nedelj pred posvečenjem novomašnikov so se vršile v cerkvah prošnje procesije, litanije in druge pobožnosti za nadškofa, da bi samo vredne pripustil k mašniškemu posvečenju, in za posvečence, da bi se popolnoma Bogu darovali in se zanj žrtvovali, da bi v krepostih stalno napredovali in v ljubezni do Boga vztrajali. Verniki so bili vspodbujeni, da bi v ta namen prostovoljno darovali svoja spokorna dela, post, molitev in miloščino, bolnik pa svoje trpljenje in svoje bolečine. V pridigah so duhovniki razlagali, kako radi morajo starši dati svoje otroke Bogu v službo, ne iz častiželjnosti, ne iz pohlepčnosti po denarju, temveč iz ljubezni do Boga in iz hvaležnosti za toliko milost. Ob tej priložnosti so bili verniki poučeni o pomenu posameznih posvečenj, o važnosti, potrebi, koristi, resnosti, časti in dostojanstvu duhovskega stanu. Od bogoslovcev pa je sv. Karel zahteval, da k mašniškemu posvečenju ne pristopajo s kakoršnimikoli čednostmi, marveč s popolnimi čednostmi. Bogoslovec, hvaležen Bogu za svoj sveti poklic, mora stremeti, da bo imelo svečeništvo dovolj potrebnega in pobožnega naraščaja. Zato naj bolj nego pobožni verniki vsak dan moli, da bi Bog obudil mnogo poklicev. In tudi sam naj med mlajšimi dijaki išče, vzpodbuja in neguje, samo da pridobi Bogu kakega gorečega apostola več.

Seveda, on nam more tudi brez naših molitev poslati zadosti duhovnikov, toda on hoče, da imamo tudi mi delež pri tem velikem delu zveličanja sveta. — Vsak narod, vsaka škofija, vsaka župnija ima toliko in take duhovnike, kolikor in kakršne si je izprosila od Boga.

le tista pridiga učinkuje, ki jo življenje potrjuje in izpričuje. Mi imamo za resnico vse, kar je Bog razodel in nam po katoliški cerkvi zapoveduje verovati. Toda ali ni vera mnogo več? Ali se ne pravi imeti vero, biti v vsej svoji duši prešinjen od sv. Duha, imeti božje življenje v sebi? Ako res hočemo, da nevera izgine, da se svet v Kristusu prenovi in prerodi, da najdejo vsi ljudje svojega Zveličarja, vrzimo mi od sebe vso slabost in praznost vere, prenovimo mi svoja srca v Kristusu, dajmo, da bo vera prekvasila vse naše življenje!

Ne zaničujmo drugovercev in nevernih! Je-li to naša zasluga, da smo v katoliški veri rojeni in vzgojeni? Ko bi bili mi vzrasli v takem ozračju in okolju kakor oni, ko bi bili mi imeli tako vzgojo

Novomašnik Rev. Marcel Marinšek, O.F.M.

kakor oni, kdo ve, ali bi ne bili še veliko slabši nego oni. "Po milosti božji sem, kar sem." Zato nikar ne sodimo, da ne bomo sojeni. "Sovražimo nevero, a ljubimo neverne," pravi sv. Avguštin. Niso naši sovražniki, marveč ubogi sužnji sovražnikov, sužnji hudega duha so.

"Toda ti se bojujejo proti nam. Mar naj na vse njihove napade molčimo in si vse dopustimo?" Razločujmo: Ali nismo večkrat ogorčeni in raz-

burjeni najbolj radi tega, ker smo bili osebno žaljeni, zdaj pa dajemo tej svoji jezi lepo ime "verske gorečnosti?" Na verske napade ne smemo molčati. Toda ali se ne damo često zavesti do žaljivih osebnih očitaj? Ali ne smešimo večkrat nasprotnika? Ali ga ne sumničimo, da ima slabe namene? — Biti kristjan pomeni: biti drugi Kristus, ravnati tako kakor Kristus, govoriti tako kakor Kristus. Ko je hlapec velikega duhovnika udaril Kristusa za uho, mu je Gospod mirno rekel: "Če sem napak govoril, spričaj, da napak; če pa prav, kaj me biješ?" (Jan. 18, 23.) In na križu je Gospod molil: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo." Tako moli tudi ti in spoznal boš, da je taka molitev uspešnejša nego ogorčeno debatanje.

Moli in žrtvuj se za nje. Pomni: ti si odgovoren za duše svojih bratov. Bog te je ustavil, da rešiš nele svojo dušo, marveč tudi duše svojih bratov. Zato moli! Moli in žrtvuj se! Samo žrtve dajejo molitvi moč.

Širi dobro berilo! Vedno znova beremo in slišimo od konvertitov, kako težko jim je bilo seznaniti se z resnicami katoliške vere, ker jim ni nihče od katoliške strani nudil pouka.

Sv. Pavel očita kristjanom v Rimu, in nele duhovnikom, marveč tudi laikom: "Kako naj ga vendar (neverniki) kličejo, v kogar niso verovali? Kako pa naj verujejo v tistega, o komur niso slišali? In kako naj slišijo brez oznanjevalca?" (Rimlj. 10, 14-15.)

Vsi imamo torej dolžnost, kakor duhovniki tako tudi laiki, da širimo poznavanje vere in verskih resnic nele med katoličani, marveč tudi med njimi, ki še tavajo v temi in smrtni senci. Najlaže vršimo to dolžnost, ako širimo dobro nabožno in versko čtivo.

Razbeljena rakev.

V Dantovi "Divina Comoedia" leži brezbožni Farinata v razbeljeni rakvi Duhoviti Foerster pojasnuje to takole: "Brezverci imajo včasih resnično goreče navdušenje in vendar leže v rakvi; njih delo je neplodno."

Mesečnik "Der Freidenker" (letnik 30., št. 5.) objavlja pismo, ki ga je pisala Steffi Wondrova nekaj ur pred svojo smrtjo! Pismo se glasi:

"Sonce zahaja in moje življenje tudi. Nikdo me ne sliši. Zdaj, ko rana trga prsa, sem sama. Smrt sega po mojem srcu. Nekaj me boli, vleče k zemlji. Rada bi še živela! Pred seboj vidim svojo kratko mladost, ljubezen, katere nisem nikdar poznala, ideale, o katerih je sanjala moja duša,

vse to boli, neizmerno boli. Rana me žge in peče, in jaz vidim, da ne pomaga bojevati se proti smrti. To je tek narave. Kmalu bo vsega konec, a baš zdaj bi še rada živela! Zdelo se mi je, da je smrt še oddaljena, in da bo še vse boljše, a vse, vse je bila prevara. In čeprav nisem ničesar užila v mladosti, nekaj sem vendar imela pred seboj: svobodo.

Preden bom uničena, še enkrat prav iskreno: "Naj živi — svoboda! Bojujte se dalje za svobodo, ne omagujte, kakor nisem jaz omagala. Kako rada bi živela, toda ni mogoče. Kako rada bi videla, da tudi v naši deželi plapola zastava svobode!"

Iz kraljestva luči in teme.

P. Hugo.

MODERNI CIGANI.

Vladajoča svetovna gospodarska kriza, ki je tudi Amerika z nezaslišano silo zgrabila, je zlasti njo bogato "osrečila" z novodobnimi cigani — trampi. Trampe je Amerika imela tudi v dobah najbujnejše prosperitete in blagostanja. Nikoli pa še ne v takem številu, kot v sedanji depresiji. Danes se jih cela armada v manjših gručah, dobro organiziranih, vlačí okrog ter ogroža javno varnost in moralo. Na to cigansko nadlego je pred kratkim opozoril javnost Mr. Thomas Minehan, profesor sociologije na minnesotskem vseučilišču. Da bi vse njih tajne bližje spoznal, se je sam za več mesecev podal med

nje, z njimi živel in se ciganii. Nato pa je njih življenje v posebni knjigi opisal. Pravi, da so organizirani po gručah, ki obsegajo po 12 članov, večinoma pod 18 let starosti. Na vsakih 20 fantov pride eno dekle. Pre-nočujejo v tovornih železniških vozovih ali v kaki goščavi. Čez dan so vedno na potu iz kraja v kraj. Dekleta tramparice imajo to prednost—seveda "ladies first, to velja tudi med njimi — da imajo svoboden prestop iz gruče v gručo. V vsaki so dobrodošle. Vsaka gruča je ob enem komunistična celica. Kadar pridejo skupaj, pridno debatirajo o vladi, nezaposlenosti, posebno pa o komunizmu in revoluciji. Vera jim je kajpada

smet v očesu. Drug drugega hočejo prekositi v norčevanju iz nje. Dnevno delo imajo razdeljeno. Eni ostanejo "doma" za kuharje, drugi je brivec, nekaj jih je določenih za beračenje, nekaj za krajo. Komur se je posrečilo kaj izmakniti, si ne sme sam pridržati, ampak mora dati vsem na razpolago. Za vzrok tega organiziranega trampanja pretežna večina navaja nezaposlenost očeta in vsled tega pomanjkanje vsakdanjega kruha. Ti cigani se kajpada najboljši naraščaj za poznejši takozvani "podzemski svet", ki ima toliko vlovov, ropov in umorov na vesti. Kajti iz malega raste veliko.

NAZIJSKE GROŽNJE.

Odlični nemški nazijec Mr. Hill je katoličanom zagrozil z modernim kulturnim bojem, ako ne bodo vклонili svojega vratu nazijskemu jarmu. Tako le se je razkoračil: "Smo na tem, da preuredimo in prikrojimo notranje življenje evangeljske cerkve potrebam narodnega socializma. Potem bo-

mo pa isto storili s katoliško cerkvijo. Če ne bo šlo drugače, se ne bomo ustrašili modernega kulturnega boja. Naš voditelj ni klonil ne pred Moskvo, ne pred Parizom, ne pred Ženevo in ne bo klonil pred rimskim papežem!" Da ni klonil pred Moskvo, Parizom in Ženevo, in lahko bi še dostavil, da tudi pred Izraelom ne, je res.

Če ne bo klonil niti pred rimskim papežem, to je pa treba še počakati. Mr. Hill je pozabil, da so katoličani iz čisto drugega testa kot protestanti. Kaj je že rekel duhoviti grof de Maistre? "Kdor papeža žre, umrje na tem." Če ga doslej še nihče ni prebavil, ga tudi Hitler ne bo.

KDOR MOLITI NE ZNA, NAJ SE NA MORJE PODA.

Ta naš pregovor je znova potrdila velikanska pomorska nesreča, ko je izletniški parnik "Morro Castle" zgorel. Ena tistih, ki so se rešili, Miss Marion Slack, najbrž Slovanka, je časniškemu reporterju pripovedovala: Ko nas je ogenj vedno bolj potiskal proti koncu krova in nam ni preostajalo drugega kot

poskakati v vodo, ali se pa prepustiti še strašnejšemu ognjenemu objemu, sem jaz pokleknila in začela moliti, preden sem se vrgla v morje. Takrat je neka ženska viknila: "Molimo!" Bila sem priča čudovite verske manifestacije. Vse je zdrknilo na kolena, trepetajoč zrló proti nebu in prisrčno molilo. Jaz sem imela v roki rožni venec, blagoslovljen

od sv. očeta. Krčevito sem stisnila njegove jagode, ko sem se pogrnala v vodo. Jagode so se v morski vodi razpustile, tako da sem končno imela v roki samo še križ." Svojo rešitev pripisuje Miss Slack rožnemu vencu. Tudi neki drugi očitavec, Mr. J. Brodie, Hartford, Conn. poroča, da je vse klečalo in molilo.

O FELIX CULPA — O PRESREČNA KRIVDA!

Tako poje Cerkev veliko soboto pri blagoslavljanju veliko-nočne sveče. "Presrečna krivda, ki si nam zaslužila takega in tolikega Odrešenika!" Na te besede sem se spomnil, ko sem te dni bral, da je hči nekega bivšega protestantovskega ministra postala katoliška nuna. To je Miss Ruth Fiske, ki je pred kratkim nastopila redovni novicijati pri sestrah

Marijinega srca v Albany, N.Y. Njen oče, A. Longfellow Fiske, je bil protestantski pastor. Ko je začasa predsedniških volitev l. 1928 Mr. Smith napram Mr. Hooverju propadel in to pred vsem radi tega, ker je katoličan, se je Rev. Fiskeju protestantska bigoterija tako zastudila, da je sledeče leto resigniral na svojo pastorsko službo in postal katoličan. Žena in o-

troci so še ostali protestanti. A leto kasneje mu je sledila hčerka Ruth. Ves čas je bila zgledna katoličanka. Ne samo ob nedeljah, vsak dan je hodila k sv. maši in k sv. obhajilu. In zdaj je postala nuna. Tudi ta dva, oče in hči, s svojega stališča lahko vsklikneta: "O presrečna krivda protestantskih bigotov, ki nama je zaslužila to milost!"

SLEPI SPREGLEDUJEJO.

Norveški protestantizem je začel s prijaznimi očmi gledati proti Rimu. Kdo bi bil še pred malo leti kaj takega pričakoval. Saj je bilo tamkajšnjim protestantom vse rimo-katoliško ničvredna, zastarela šara. Zdaj pa poročajo, da so pastori sami začeli vpeljavati v svoje cerkve rimske bogoslužne običaje; mašni obred, mašno opravo i. d. Drug za drugim se zglašajo pri katoliških duhovnikih in prosijo

za navodila in vzorce katoliškega bogoslužja. Neki katoličan, ki je obiskal prastaro, nekdanje katoliško, zdaj protestantsko cerkev v Skienu pravi, da kljub skrbnemu ogledavanju ni mogel dognati, se li nahaja v katoliški ali protestantski cerkvi. Vse je našel v njej kot v katoliških: altar, tabernakelj, obhajilno mizo, svetniške sohe in podobe. Da se prepriča, kje je, šel je v zakristijo.

Pa tudi tam je izgledalo vse katoliško: mašna obleka, druga oprava, celo posodico za hostije je videl. Celotno ime protestantje, ali luterani mnogi odklanjajo, ampak se hočejo poslej imenovati: norveški katoličani. Seve, radi teh katoliških zunanosti še ne zaslužijo tega imena. Treba, da sprejmejo katoliški nauk in dobe posvečeno duhovništvo. Vendar je že to velik korak k zbližanju.

JUGOSLOVANSKI KONKORDAT NA VIDIKU.

Se zdi, da bo končno le prišlo do konkordata med Jugoslavijo in sv. stolico. Ko so bili letos jugoslovanski škofje zbrani na svoji letni konferenci v Zagrebu, je prišel med nje tudi apostolski nuncij pri jugoslovanski vladi nadškof Pelegrinetti in jim predložil osnutek nameravnega konkordata, da ga škofje

pretresejo. Kajpada so vse njegove podrobnosti javnosti dočela neznane. Te dni pa smo brali v starokrajških listih, da so bili v posebni avdijenci pri sv. očetu delegati jugoslovanskega episkopata: zagrebški nadškof in primas Jugoslavije Msg. Bauer, ljubljanski škof Msg. Rožman in dubrovniški škof Msg. Carevič. Časopisje je namignilo, da

v zadevi konkordata. Ker jugoslovanska vlada kaže mnogo dobre volje, da v sporazumu z apostolsko stolico uredi svoje odnose do katoliške cerkve, kateri pripada malone polovico njenih državljanov, bo gotovo tudi sveta stolica vse storila, kar je v njeni moči, da pride do konkordata.

GROZEČI OBLAKI NAD ALBANIJO.

Jugoslovanska soseda kraljevina Albanija je izvečine mohamedanska. Kristjanov je približno 20% in med temi le kakih 10% katoličanov. Mohamedani so še starega, konservativnega, ki jim je sovraštvo do kristjanov takorekoč vrojeno. Vendar je bilo njih sožitje s

kristjani do zadnjega časa vsaj na zunaj še dokaj strpno. Jim spričo mogočnejših sosedov, ki so kontrolirali deželo z niti milijonom prebivavcev, tudi ni drugega kazalo. Kar je pa postala samostojna kraljevina z mohamedansko dinastijo, so se pa jeli mohamedanci versko in

narodno, kar je pri njih isto, probujati in vedno očitneje kazati, da so oni gospodarji v deželi. Prav zadnje čase so začeli proti kristjanom, zlasti še katoličanom tako nastopati, da se je bati krvavih verskih bojov in političnih zapletljajev, ki lahko zanetijo evropski vojni požar.

Krščanske šole je na njih pritisk vlada zatrla. Katoliške uradnike in častnike v masah odpušča in jih nadomešča z mohamedani. Glavarje katoliških plemen muslimani iz zasede pobijajo. Nedavno so pet takih poglavarjev, bajraktarjev imenovanih, dali pozvati v glavno mesto Tirano. Na potu so jih pa iz zasede po-

strelili. Sigurno, da kristjani tega zapostavljanja in pobijanja ne bodo mirno prenesli. Kajti tudi po njih žilah polje bojevita albanska kri. Če mogočnejši sosedi ne bodo posegli vmes in razpaljenih strasti pomirili, lahko v bližnji bodočnosti od tam čujemo prav žalostne stvari. A vtikavanje v notranje albanske

zadeve bo s političnega stališča jako delikatna stvar. Jugoslavija bo imela radi prijateljskih odnosajev s Turčijo vezane roke. Italiji bi kaj takega še dobrodošlo, da bi imela vzrok okupirati Albanijo, kot svoj čas Avstrija Bosno. Tega pa zopet Jugoslavija ne bo pustila. Kdo ve, kaj se bo v tem kotlu skuhalo.

IN NJEGOV GROB BO VELIČASTEN.

Te svetopisemske besede lahko obrnemo tudi na grob umorenega avstrijskega kanclerja Dr. Dollfussa. Ljudstvo trumoma roma na njegov grob. Celotno med tednom prihajajo tisoči. Ob nedeljah in praznikih pa deset tisoči. Eno nedeljo jih je bilo 45.000. Neprestano je s svežim cvetjem pokrit. Pokopališka uprava je morala obširen prostor

rezervirati samo za cvetlice, ki jih romarji prinašajo, ali po pošti pošiljajo. S solzami v očeh molijo za pokoj njegove plemenite duše. A obenem ga prosijo, da bi bil tudi pri Bogu zagovornik Avstrrije, za katero se je tako nesebično žrtvoval in mučeniške smrti umrl. Dne 29. sept. so bili njegovi telesni ostanki dvignjeni iz začasnega groba in

v večernem mraku prenešeni v spominsko kapelo ob stran njegovega velikega prednika Msg. Seipla. V kripti pod kapelo bota počivala ob altarju sv. križa, v bronastih rakvah na kamnitem postavku. Ta kapela bo poslej narodno svetišče in ognjišče, ob katerem se bo Avstrija ogrevala za svojo neodvisnost in krščanski značaj.

JUNAŠKI DUHOVNIK.

Na zgorelem parniku "Morro Castle" se je nahajal tudi en katoliški duhovnik Rev. Rajmund Egan, mlad kaplan pri Marijini cerkvi v Bronx, N. Y. Ker ni bilo dolgo nič slišati o njem, so sklepali, da je tudi on med smrtnimi žrtvami te velenesreče. A zdaj se je oglasil. Časniški poročevavec, ki ga je obiskal, ga je našel vsega oteklega okrog oči, da je komaj gledal. Posledica vročine in dima. Na vprašanje, kaj je vse doživel v tistih strašnih urah, je izpovedal v kratkem sledeče: Ob 3:30 zjutraj me je zbudil silni vrišč in hrušč na ladji. Skočil sem pokonci, se obul in za silo oblekel

ter hitel na krov. Videč dim in ogenj, sem si bil takoj na jasnem, da bom moral v vodi iskati rešitve. Zato sem sezul čevlje. V tistem trenutku so ugasnile vse luči. Nato sem se spustil po ladji in kjerkoli sem naletel na kako gručo strahu trepetajočih potnikov, sem jim povedal, da sem katoliški duhovnik. Katoličani, pa tudi drugoverci, so se takoj začeli zgrinjati okrog mene. Nato sem jim dal skupno sv. odvezo. Potem sem bil na razpolago še posameznim za sv. spoved. Ker sem pa slutil, da še nisem vseh katoličanov izsledil, sem znova obhodil krove, da še

ostalim prinesem versko tolažbo. To pot je malo manjkalo, da nisem sam postal žrtev dima. Rešil me je neki mornar, ki mi je mokre cunje deval čez obraz, da se nisem zadušil. Ko je prišel rešilni čoln, nas je zadnjih 35 potnikov otel smrti. — Vsi rešenci z občudovanjem potrjujejo njegovo hladnokrvno junaštvo. Sam pa to odklanja in pravi, da se ne smatra za nikakega junaka. Kajti vsak katoliški duhovnik bi isto storil, ker to je njegova stanovska dolžnost. In vendar je junak krščanske ljubezni in stanovskega zvanja, če je radi duš tri ure vstrajal na gorečem parniku.

TO BI BILA POUČNA STATISTIKA.

Zadnje čase sem postal pozoren na vedno bolj množično samomore med našimi rojaki. Pri nekaterih je rečeno, da niso bili pri nobenem društvu in v nobeni podporni Jednoti. Pri več drugih pa je stalo: Bil je član

S.N.P.J. tega in tega društva." Ne spominjam se pa, da bi bil o katerem bral, da je bil član K.S.K.J. Ne trdim, da bi bilo kaj takega izključeno. Kajti tudi K.S.K.J. ne obstoja iz samih prepričanih, globokovernih prak-

tičnih katoličanov, kakor tudi S.N.P.J. ne iz samih brezvercev. Tu in tam so tedaj taki žalostni slučajji mogoči. Zanimivo in poučno bi vsekako bilo voditi posebni seznam samomorivcev teh dveh Jednot, katerih ena je na-

čelno brezverska, dejansko protiverska, druga pa verska. Razmerje samomorivcev K.S.K.J. in

S.N.P.J. bi bilo sigurno kot 1—10. In take številke jasnejše go-

vore kot kdorkoli, kakšen duh v splošnem vlada v omenjenih Jednotah.

DVAKRAT ŽALOSTNO.

Obvestila v črnih obvirjih na zadnji strani naših Jednotinih glasil, so že sama na sebi žalostne vsebine. Večinoma nam sporočajo, da se je zopet eden iz stare garde preselil na oni svet. Z vsakim takim pristna ameriška Slovenija zgubi enega svojih predstavnikov, katerega zastajoče srce je gojilo le še eno željo: "V zemlji domači da truplo leži." To vsaj jaz berem iz vsakega mrtvaškega oznanila o takih, ki jim je zibelka tekla v domovini. Milo se mi stori. Srce pa mi na-

ravnost zakrvavi, če berem, da je bil dotični položen v tujo zemljo — s civilnimi obredi. Zadnja "Prosveta" je objavila kar dvoje takih dvakrat žalostnih posmrtnic. Prepričan sem, da je večina teh, ki so bili civilno pokopani, v poslednjih trenutkih želela, da bi jim mati cerkev, katere otroci so bili in se umirajoč ozirali po njej, blagoslovila vsaj poslednjo posteljo. Toda ker jo v življenju niso hoteli poznati, jim je odrekla to zadnjo čast. Je pa v popolnem nasprotju z

njih zadnjimi čustvi, vsaj večine, in skrajno podlo, če glasilo S. N. P. J. iz njih civilnega pogreba kuje kapital za svoje brezverstvo. Obenem je to žolč in mira mesto edinega balzama za njih žalujoče drage, zlasti v stari domovini, ki so povečini drugega prepričanja. Z vso zunanjo pompo in še posmrtnino zraven, jim ne morejo tako utešiti žalosti, kot bi jim jo z najbolj priprostim katoliškim pogrebom po resnični spravi z Bogom in Cerkvijo.

SMRT ZNAMENITEGA KONVERTITA.

V Chester, Nova Scotia, je prve dni sept. umrl konvertit Teodor A. Bingham, brigadni general, diplomat in inženir. Rojen je bil v Andover, Conn. kot sin anglikanskega pastorja. Dopržil je Yale vseučilišče in vojaško akademijo v West Point, N. Y. Pozneje je zavzemal razne častne vladne in druge javne službe. Pod McKinleyjevo administracijo je bil superintendent za gradbe in parke v distriktu Columbia. Nato je služil kot vojaški ataše v Berlinu in Rimu. Med vojno je bil upravnik njujorškega pristanišča, potem pa istotam policijski poveljnik. Že takrat je bil mož globoke vere, jako delaven v svoji anglikanski župniji Device Marije v New Yorku. Že dolgo prej, preden se je oklenil katoliške cerkve je začel dvomiti, da bi bila anglikanska cerkev prava Kristusova cerkev. Zanimivo je, da je bil istega mnenja tudi njegov župnik Rev. Selden O. Delany. Oba sta že leta proučevala katoliško cerkev in najbrž drug za drugega nista vedela. Pred par leti je župnik pre-

stopil v katoliško cerkev in bil lani v Rimu posvečen za kato-

**Marija Brezmadežna,
prosi za nas!**

liškega duhovnika. Letos 6. apr. pa mu je sledil Bingham. V vojaški bolnici v Washingtonu je katoliškemu vojnemu kaplanu Rev. Kochu izrazil željo, da bi rad postal katoličan. Ta mu je svetoval naj najprej prouči katoliški nauk. A general mu je smehljaje dejal, da ga proučuje že celih 12 let. Ko ga je kaplan pozneje na njegovem domu obiskal, je spoznal, da ima pred seboj moža, ki je po srcu že katoličan in da se glede poznanja katoliškega nauka lahko pomeri s podkovanim katoliškim bogoslovcem. Njegova knjižnica je bila natrpana s katoliškimi bogoslovnimi deli, življenji svetnikov in premišljevanji. Imel je tudi lastno kapelo s klečavnikom, kjer je v molitvi iskal resnice. Po tej ugotovitvi ni bilo nikaškega zadržka več. Takoj ga je sprejel in baltimorski pomožni škof McNamara ga je birmal. Ni dolgo užival blaženosti v naročju bojujoče se matere cerkve. Preden je minilo pol leta ga je Bog poklical v blaženost zmagoslavne cerkve.

MATI 11 OTROK POSTALA NUNA.

Mrs. Mary A. Fey, vdova po Mr. Louis A. Fey iz Utica, N. Y., mati 11 otrok je kot S. Louisa postala usmiljenka sv. Vincencija Paveljskega in bila nastavljenka za bolniško strežnico v vojni

bolnici v Washingtonu, D. C. Pred njo je stopilo v samostan k usmiljenkam pet njenih hčera, ki zavzemajo častna mesta po raznih dobredelnih in vzgojnih zavodih. Dva sinova sta postala

redovna duhovnika. Rev. Leo F. Fey je jezuit, profesor v Woodstock kolegiju. Drugi Louis A. Fey je lazarist, je misijonar na otoku Bocas del Toro, Panama. Pač redke take družine!

JE ODKLONILA JUDEŽEVE GROŠE.

“Družba lepih umetnosti” na Long Island, N. Y. je v Atlantic Beach Club 24. sept. priredila plesno veselico, katere čisti dobiček je namenila dobredelnim svrhám. En del bi imela dobiti bolnišnica sv. Jožefa v Far Rockaway, L. I., ki je v oskrbi sester sv. Jožefa. A veselica je bila čisto paganskega značaja. Ena najpikantnejših točk pro-

grama, ki je služila za vabo, je bila “Kopajoče se lepotice zgodovine”. Seveda so te kopajoče zgodovinske lepotice predstavljale živeče lepotice Long Islanda. Ena je igrala vlogo kopajoče se sv. Ivane D’Arc, znane pod imenom Device Orleanske. Se razume, da se je veselica s takim programom finančno dobro obnesla. A ko je izvršilni odbor prinesel določeni delež v bolniš-

nico sv. Jožefa, ga je prednica S. Marija Bertranda, ki je med tem zvedela o paganskem značaju prireditve, odklonila, zlasti radi tega, ko so katoliško svetnico sv. Ivano D’Arc tako netaktno vpregli za vabo. Tako so lepotice — oh pa tako socialno čuteče — dobile dolge nosove s prireditelji vred. Da bi S. Bertranda le mnogo posnemovavcev našla!

Sokratova beseda.

J. O.

Cilj vsakršne filozofije je ta: osvoboditi človeka s pomočjo duha, da more premagati in obvladati svet.

To je spoznal že Sokrat, ki se je trudil živeti po svojih načelih. Vedel je, da kdor hoče duhovno živeti, bo od ljudi zapuščen in zasmehovan. Plato pravi o njem: “Sokrat se je osvobodil vsega človeškega navala in drvenja in živi popolnoma svojemu lastnemu božjemu življenju, a množica kaže nanj s prstom in vpije: blaznež, glejte, blaznež! Kajti množica ne ve, da je napolnjen z Bogom.” Sokrat ve, da bo gotovo obsojen k smrti, tako gotovo, kakor bi bil obsojen k smrti zdravnik, katerega je slaščičar tožil sodišču za otroke z besedami: “Poglejte tega človeka, on vas reže, on vas žge, on vam daje grenka zdravila, on je vaš sovražnik!”

Ko je bil Sokrat že v ječi, pride Kriton in mu ves vesel sporoči, da je vse pripravljeno za njegov

beg. Toda Sokrat noče. Kriton je potrjen in ne ume, čemu mojster odklanja njegovo prijateljsko pomoč. Naenkrat pa se mu zasveti v duši spoznanje; da je nekaj, kar je več nego življenje človeško. Tu imamo takorekoč neko predigro besed: “Moje kraljestvo ni od tega sveta.”

V dialogu Gorgias brani Sokrat misel: “Boljše je krivico trpeti nego krivico delati.” Sofisti mu očitajo: tako načelo ni za srčnega, junaškega moža, kdor se drži tega načela, ne more ne sebe ne svojih braniti pred škodo in sramoto, mora dopustiti, da ga bijejo v obraz, mora ob vse priti. Sokrat jim odgovarja: “Vprav vaš nauk je strahopetnost, kajti če človek postane suženj vsakega slabega zgleda, da bi sebe rešil, ni to nikaka močnata pogumnost. To ni prava samopomoč. Močnejša pomoč je: ne se omadeževati s krivico in grehom, ostati zvest Bogu in se prizadevati, da na onem svetu obstanemo . . .”

Roža pasijonka.

Vtisi iz Konnersreutha. — Nadškof dr. Karel Kašpar.

(Konec)

NEKEGA dne je bila ravno v župnišču, ko je govoril tam portugalski škof z nekim frančiškanom portugalskim. Rezika je napeto poslušala ter rekla: "To sem tudi že slišala" (namreč ta jezik), ko se je prikazal Zveličar sv. Antonu." Sv. Anton se je mudil s prijateljem na severnem Portugalskem. Po njegovem odhodu je svetnik pričel moliti "Laudate", in pri molitvi se mu je prikazal Jezus kot božje dete.

Krčmar v Konnersreuthu mi je pripovedoval (in gospod župnik je potrdil) naslednji zanimiv dogodek: Oktobra leta 1928 se je vrnil iz Amerike tamošnji rojak, že 69 letni samski mož; 39 let je že bil v Ameriki. Nekoč so vprašali Reziko, če še živi. "Seveda" — je odgovorila — "tudi pisal bo kmalu." In res! Čez štirinajst dni je prišlo od njega pismo in v šestih tednih se je vrnil sam in živi sedaj v Konnersreuthu. Zadnja leta se je naveličal pisati domov, dokler ni čital v listih novic o Reziki Neumann.

Zanimiv slučaj priobčuje Lama v svoji knjigi. Bilo je 26. avgusta 1927. Prelat Molz je vzel v navzočnosti župnika Nabra v roke majhen križec, ki je bil zavit v papir, z dvema koščkoma sv. Križa; križec je nosila stigmatizirana Barbara Pfister do svoje smrti. Rezika ne vidi nič; njene oči so zakrite z močno črno plastjo usahle krvi. Kakor hitro se je župnik Naber s križcem približal njenim ustnicam, je jela takoj gibati z njimi, da ga poljubi, in njene roke so se začele stegovati po njem. In Rezika se je potem ljubko poigravala s križcem. "O, to je nekaj dobrega, to je iz lesa, ki je na njem počival Zveličar, zgoraj od zadaj, in župniku pripada (prelatu Molzu). To je imela Moidl (dekle — Barbara Pfister), ta je pri Zveličarju, že davno, smela je mnogo trpeti, kakor jaz. Deklica je samo šla skozi vice. Pri njej pa je bila še druga, ta je smela silno veliko trpeti. Prišla je takoj v nebesa." Spoznali so, da je govorila o Katarini Emmerich. Na župnikovo vprašanje, da-li bo najvišji župnik kmalu kaj povedal o tem dekletu (Katarini Emmerich), je odgovorila: "Nekaj bo povedal, a ne mnogo. Prihodnji najvišji župnik, ne ta. Ali potem, ki pride, bo povedal mnogo. Veš, nekdo je bil, ki je zapisal, kar je "deklica" pravila in tudi sam je nekaj pridejal, in zdaj s v tem sploh ne spoznajo." (Drugič je rekla, da je Katarina Emmerich pra-

vilno pisala, Brentano pa napačno). — Lama pripominja, da se je Barbari Pfister že kot otroku prikazovala Ana Katarina Emmerich, pozneje jo je tolažila in v trpljenju osrčevala. — Sv. kongregacija za obrede je res maja 1917 odločila, da se morajo iz procesa beatifikacije Katarine Emmerich izločiti njena videnja, ker se ne da določiti, kaj je resnica in kaj je pridejal Brentano.

Rezika je tudi izjavila, da je neki ostanek sv. Križa, ki ga ima župnik Naber, iz onega mesta, kjer se je Zveličar doteknil križa z desnim komolcem.

V navzočnosti gospoda župnika ji je podal dr. Mut ostanek Konrada Ferrini, prijatelja papeža Pija XI. Rezika ga je vzela v roke ter rekla: "To je od moža, ki je zelo ljubil Zveličarja. On je že v nebesih pri ljubem Zveličarju. Poznal je dobro največjega župnika, veliko je pisal, kar mu je Zveličar navdihnil." Na vprašanje, ali bo kmalu proglašen za blaženega, je odvrnila: "Tega mi Zveličar ni rekel."

Podali so ji relikvijo svete Terezije Deteta Jezusa. Na mah seže po njej z velikim veseljem. "O, to dobro poznam. Ta deklica je prišla k meni že večkrat." In opisuje, kako je ozdravela od slepote in bolezní.

Župnik Naber vpraša: "Toda, Rezika, ali ona toliko premore?" — Rezika: "Ta? Ta ne zmore popolnoma nič. Ona gre samo k Zveličarju, pa mu pove to in potem dela, kar ji On pove." Teologično povsem pravilen odgovor!

Z Reziko so se prepirali učenjaki, strokovni univerzitetni profesorji, a se ni dala ugnati. Naposled so se prepričali, da je imela prav. Univerzitetni profesor Wutz se je o njej izrazil, da se (v verskih vprašanjih) prepira "aufs ausserste" t. j. najodločneje. — Enemu, ki je bil glede letoštetja Kristusa Gospoda drugega naziranja, je rekla mirno, smeje se: "Ti tega ne verjameš (kar jaz pravim, da je razlika kakih sedem let), pa je tako." In čez trenutek je zopet smeje ponovila iste besede.

V Konnersreuth je prišel lani — kakor nam je pripovedoval gospod župnik — za nekaj tednov urednik časopisa "Münchener Neueste Nachrichten", dr. Gerlich, protestant, in je debatiral z Reziko o verskih resnicah. Na vse njegove ugovore mu je dajala točne odgovore. Dr. Gerlich se je končno obrnil k navzočemu župniku, rekoč: "Jaz

sem opravil s svojimi dokazi." Rezika je pri tem pripomnila: "Ti hočeš vse le s svojim razumom, toda za vero je treba tudi volje."

H koncu omenjam še en zanimiv dogodek, ki jamči za njegovo resničnost sam škof Schrembs. Decembra 1927 je prišel v Konnersreuth škof iz Clevelanda v Severni Ameriki mons. Schrembs, rojen Bavarec. Ko je v petek ob ednajsti uri dopoldne nastopilo povzneseno stanje pokoja, je rekla materi (čeprav je imela oči zalepljene s krvjo): "Veš, mati, mož, ki sedi pri tebi (škof) je domačin iz te dežele. Bival je nekdanj v bližini, a zdaj je daleč v deželi onstran velike vode in — oh, oh — toliko dela. Ne gleda na svoje zdravje. Toliko dela za Zveličarja in Zveličar ga ima zelo rad. In veš, mati, jaz mu imam nekaj povedati; pa samo njemu morem to povedati. Vi morate vsi odtod." — Med tistimi, ki so se odstranili, je bil tudi škofov kancler Father McFadden, ki nemščine ne razume. Rezika je rekla škofu: "Ta drugi mož, ki sedi poleg tebe, ta lahko ostane. Itak ničesar od tega ne razume." — Škof Schrembs pripoveduje: "Tri četrt ure je prodirala v najgloblje globine moje duše. Pripovedovala mi je stvari, ki ostanejo v moji duši skrite in ki jih nikdar ne pozabim. Govorila je celo o stanju moje škofije in naznačila nekatere stvari, zadevajoče osebe, ki z njimi vsak dan skupaj delam. Nekatero osebo je opisala podrobno, da bi mogel s prstom pokazati nanje."

Ko je izšlo I. izdanje pričujočega spisa, so me izpraševali, zakaj nisem vprašal tudi za grob sv. Metoda in za Velehrad (dočim sem to storil glede sv. Cirila — primerjaj 16. sliko). Pisal sem župniku Nabru, ki mi je 26. januarja 1931 takole odpisal:

"Vprašal sem Reziko, ko je bila v vznesenem stanju pokoja: "Je-li stari Velehrad stal tam, kjer je danes Staro mesto" (Stare Mesto)? Odgovorila je: "Čisto blizu." — In na vprašanje: "Je-li grob sv. Metoda daleč od današnjega Velehrada", se je glasil odgovor: "Blizu je, a našel se ne bo več, ker je razpadel." (Ist in der Nähe, man findet es aber nicht mehr, weil es verfallen ist.)

Med drugim mi je župnik Naber ob tej priložnosti sporočil, da je leta 1930. videla, o čemer govori evangelij na praznik svete Male Terezije in na praznik svete Marjete Alacoque, kateri se je prikazal Zveličar najprej v kapeli, potem pa na vrtu. Nedavno je v prvič videla mučeništvo sv. Sebastijana."

Ljubezen do Zveličarja je pri Reziki včasih tako silna, da njeno srce tega ne prenese, da omedli, da pade v nezavest. Povzneseno stanje miru ji da novih moči. Zveličar je do nje vedno

bolj milostljiv. V dokaz naj služi ta-le primer: Na praznik razglasenja Gospodovega (leta 1931) je videla poklonitev Treh Modrih božjemu Detetu, po poklonitvi je vodila Marija svoje božje Dete v njihovem sprevodu, in Rezika je smela iti v tem spremstvu. Naenkrat se je Jezušček obrnil k Reziki ter ji podal svojo rokco. Rezika jo je vsa vesela zgrabila, in tudi čutila, kako je topla.

Včasih se znajde Rezika v stanju, o katerem pravi, da Zveličarja ne vidi, da ne more zbrano in pazljivo moliti, samo ljubiti more Zveličarja.

V zadnjem času se je hipoma znašla v zamaknjenosti v cerkvi pri sv. maši (čeprav je bila doma), kakor se je znašla pri vizijah na kraju, kjer se dejanje vrši. Slišala je tudi pridigo — dasi telesno ni bila pričujoča — in pridigo tudi ponavlja. Videla je, kako prihaja Zveličar pri svetem obhajilu (dasi ni bila navzoča) k nekaterim z veseljem, k drugim manj rad, k nekaterim pa žalosten.

Že več let ne uživa prav nobene hrane in pijače. Nedavno je rekla v stanju "razumevanja", da je pustila glad in žejo na gori, kjer je videla Zveličarja prvokrat pri njegovem spremenjenju (6. avgusta leta 1926). Vse, kar je zaužila do septembra 1927, ji je bilo vsiljeno. Od začetka leta 1930 se tudi izločevanje ne pojavlja. Le po črevesni gripji je šlo od nje enkrat nekoliko sluzenja.

Junija (1930) je morala Rezika trpeti za neko umirajočo osebo. Kakor ta, je tudi Rezika bljuvala kri. — 26. junija je ob šestih zjutraj prejela Telo Gospodovo v svetem obhajilu. Čez dan je nekajkrat bljuvala kri. Pri zadnjem bljuvanju, zvečer ob sedmi uri, se je pojavila tudi sveta hostija. Hitro so poklicali župnika; našel jo je tresoč se, z rokami nad hostijo, ki je ležala na robcu. Rezika je tarnala: "Ah, kaj sem li storila, da Zveličar noče ostati v meni? Nisem ga mogla v sebi zadržati." Hostija je ležala cela, malo vlažna in krvavo rožnata, na obeh straneh nekoliko upognjena, a brez najmanjših ostankov kakoršnekoli jedi. Rezika jo je prejela skoro pred trinajstimi urami. Vprašal sem jo, če čuti v sebi Zveličarja, kakor drugače. Odgovorila je: "Ne; Zveličar je tu pred menoj." Na nadaljnje vprašanje: "Ne moreš svete hostije znova požreti?" je odvrnila: "Ne." "Potem jo moramo dati v vodo, da se razpusti." "Ne" — je jela klicati — "Zveličarja ne v vodo! Molite, (navzoč je bil tudi duhovnik beneficiat) da nam Zveličar razodene, kaj moramo storiti." Začeli smo moliti. Naenkrat se je Rezika zamaknila, kakor večkrat pred sv. obhajilom, ter usta nekoliko odprla. Vzel sem robec (župnik) s sveto hostijo ter oboje pridržal

k njenim ustam. Sveta hostija je mahoma izgnila in Rezika je vzklikala vsa vesela: "Zveličar je zopet v meni." — V povznesenem stanju miru je bilo sporočeno, da je morala Rezika pretrpeti ta strah za zakramentalnega Jezusa v spravo za to, ker je umirajoča oseba, ki je za njo Rezika vprav trpela, nekajkrat po svetem obhajilu vzela sveto hostijo iz ust, jo dala v robec ter jo potem kazala brezvercem, ki so jo sramotili.

Včasih sliši Rezika govoriti tudi svojega angela varuha in vidi njegove migljaje. Večkrat ji govori tudi hudobni duh; trpeti in v cerkev hoditi, zoper to bi končno še nič ne imel, s tem bi se nazadnje še sprijaznil, a da Rezika trpi Bogu v spravo in zadoščenje, to se mu protivi, to mu je zoprno.

Dotlej župnik Naber.

Lansko leto (1932) sem se ob priliki generalne vizitacije v hebskem vikariatu, ko sem dobil dovoljenje od Nj. E. prevzvišenega škofa regensburškega, dne tretjega junija v družbi kanonika dr. Grüner-ja in tajnika J. Vladyke zopet napotil v Konnersreuth. Bili so tam tujci iz Kölna ob Renu, iz Würzberga, Aachena, Hannovera, iz Belgije, Usti itd. Razven tega tudi dr. Witry iz Meza. Pri Reziki sem bil od tri četrt na deset do četrt na dvanajst in od dvanajstih do četrt na dve. Pri viziji je dvakrat stegnila desno roko, s silno resnim, skoro ogorčenim obrazom, proti osebi, stoječi v levem kotu pri vhodu (dasi je imela oči zalepljene s krvjo). Navzočih je bilo kakih petnajst oseb. Na župnikovo željo smo se vsi odstranili na hodnik. Župnik je pristavil stolec k postelji ter povabil onega gospoda, naj prisede. Rezika se je kratko z njim razgovarjala. Gospod je profesor v Belgiji. Vzgojen je bil pobožno in verno, študiral je v nekem redovnem zavodu, kasneje pa je zašel na krivo pot. Ko sem potem — po ednajsti uri — govoril z Reziko, in napeljal pógovor na onega gospoda, mi je rekla, kažoč na čelo: "Ta ima tu notri vse zmešano." Pri tej priložnosti sem jo znova vprašal o Velehradu in o grobu sv. Metoda. Opisala je vse natančno, a preveč hitro:

Ta dan — bil je ravno praznik presvetega Srca Jezusovega — je veliko trpela. Rekla mi je, da je vsak utrip njenega srca vbodljaj, ki ga čuti

prav v koncih prstov na rokah in nogah. Vsak vzdih — je rekla — ji povzroča isto.

Zunaj sem se sestal s prej imenovanim doktorjem Witryjom, ki mi je pisal 9. novembra tele vrstice:

"... V ponedeljek, petega junija, sem temeljito preiskal Terezijo Neumann od enih do štirih popoldne. Po petih letih je to prvi zdravniški pregled. Takrat sta jo preiskala profesor Ewald in dr. Seidl. Njegova ekscelenca — gospod škof Buchberger v Regensburgu mi je prej dovolil, da smem pogledati v zdravniške akte škofijskega ordinariata in fotografije, ki so bile poslani v Rim. Prepričan sem, da se ozdravljenje Terezije Neumann in gotovi pojavi, ki se danes na njej prikazujejo, ne dajo razložiti na naravni način, marveč zahtevajo neposredni poseg Boga, kakor to kratko kot katoliški praktični zdravnik nazivam. Že dolga leta se bavim s proučevanjem mistikov, v zadnjih desetletjih tudi s študijem ekstatičnih in stigmatiziranih oseb. Mnogo osebnih aktov imam že o tem in tudi mnogo fotografiskega materiala."

Hotel sem videti Terezijo Neumann še drug dan. Odpravil sem se tja zopet z gospodom kanonikom Grüner-jem in s svojim tajnikom Vladygo še 7. junija popoldne. Prišli smo v Konnersreuth ob štirih popoldne.

Obiskali smo gospoda župnika. Prav takrat je bil pri njem že poprej omenjeni zdravnik dr. Witry. Čez kake pol ure je prišla sem Rezika v najboljšem razpoloženju. V župnišču smo se mudili do pol šestih. Nihče bi ne slutil, kaj je pretrpela Rezika v petek, in kaj jo zopet čaka v petek. Pripovedovala mi je, da ji srce takrat neprestano krvavi. Za prst debelo plast vate, ki jo ima na srcu, mora vsak dan češče obnoviti, tako je od krvi prežeta. Rekel sem, da bo morda trajalo krvavenje srca skozi vso osmino, ker je sveti oče želel, da bi to osmino božjega Srca Jezusovega darovali za ubogo Rusijo in Mehiko. Ves ta čas se je vedla Rezika prijazno, domače, neprisiljeno, in ko sem pripomnil, zakaj je tako prihitela, je pristavila: "O, jaz znam tudi leteti!" V pogovoru se ob vsaki priložnosti vrača k Zveličarju, ki popolnoma zajema njeno srce. Pred mojim odhodom si je izprosila blagoslov, ki ga je prejela z gorečo pobožnostjo in odkritosrčno ponižnostjo.

VIII.

SKLEPNA BESEDA.

Braveu je morda na jeziku vprašanje, kaj osebno sodim o Tereziji Neumann.

Nisem izmed tistih, ki se v podobnih vprašanjih prenaglijo, pa si tudi ne prisvajam nezmotljivi-

vosti, vedoč, komu gre nezmotljivost in kdaj.

Odkrito pa priznavam, da pri Tereziji Neumannovi nisem opazil niti najmanjšega znaka kake histerije, niti sugestije ali autosugestije, tudi

ne hipnoze, ne prevare, ne zapeljave od hudobnega duha.

Dekle — in to mora priznati vsak, kdor jo je imel priložnost videti in z njo govoriti v normalnem stanju — dela vtis duševno popolnoma zdrave, odkritosrčne, iskrene, pobožne osebe, ki gotovo sama največ trpi vsled tega, da jo tujci vznemirjajo, in da se ne more baviti z Ljubljencem svojega nedolžnega srca v skritem zatišju.

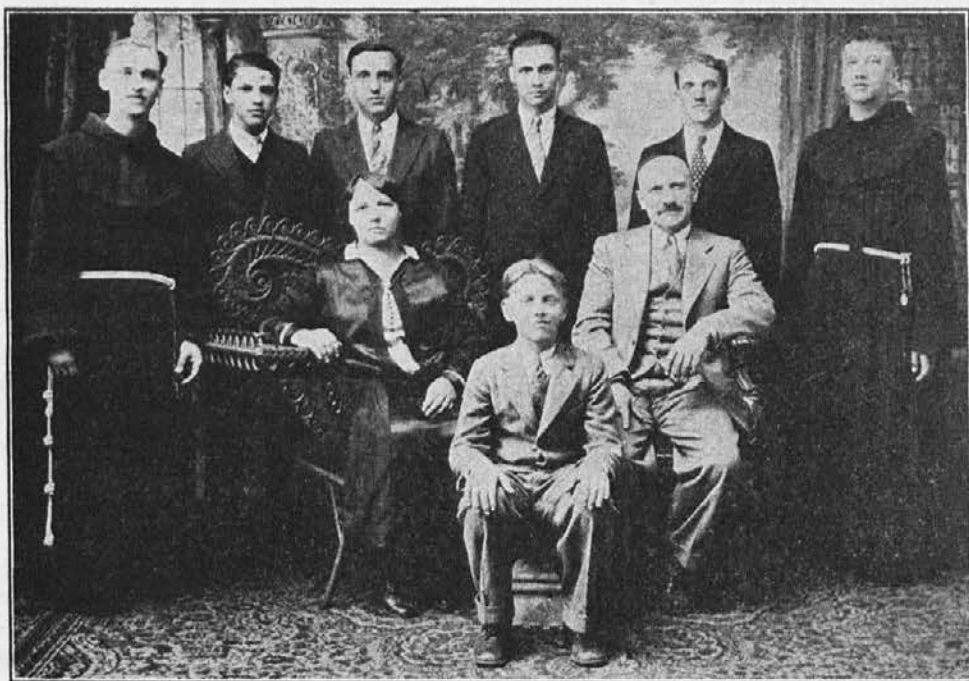
Nič manj verodostojni vsakršne sleparije ali prevare prosti so njeni starši, katerih bol je težko opisati, ko vidijo cele tedne toliko trpeti svojega otroka. Nedyvomno bi bili tudi oni bolj srečni, ko bi se mogli nemoteno posvetiti svojemu delu in bi ne bili stalno toliko nadlegovani z raznimi obiski

zadevati vsak, ki pristopa tedensko k sveti spovedi in se sleherni dan krepi s presvetim Telesom Gospodovim v svetem obhajilu, ki se ne varuje le sence vsakega greha, marveč živi v neprestanem združenju z božjim Zveličarjem, ki poslanega ji križa ne nosi le potrpežljivo, temveč rada in z veseljem, ki ne hrepeni po ničemur drugem, nego kar On hoče.

Bo-li ostala taka do poslednjega diha?

Upajmo! A dokler se duša ni ločila od telesa, Cerkev ne bo spregovorila odločilne besede tudi v konnersreuthskem slučaju ne. In njeni nezmotljivi razsodbi se že sedaj v vsem in docela podvržem.

Pred časom so objavili dnevni listi novico,

Mr. in Mrs. Anton Bogolin v Chicago, Ill., sta rši in bratje novomašnika Leonarda Bogolina.

in vprašanji. V največjo čast pa jim je in najlepši dokaz njihovega plemenitega mišljenja je, da ne sprejmejo od nikogar niti najmanjšega darila.

In kaj naj rečem o župniku Nabru? Svojo sodbo sem povedal že prej. Župnik je duhovnik, ki je v vsakem oziru vzoren, požrtvovalen, za ta slučaj od Boga gotovo posebej izvoljen. In nikdo ni v toliki meri nadlegovan, kakor on!

Kaj mislite, je-li Terezija Neumann svetnica? "Nihče ni blažen pred smrtjo," so rekli že stari Rimljani.

Po moji skromni sodbi je Terezija Neumann dekle, ki je s posebno milostjo oblagodarjena, ki si prizadeva, da postane sveta, kakor se mora pri-

da so bavarski škofje na svojih posvetovanjih sklenili pozvati Terezijo Neumann, da bi se za nekaj časa odpravila na kliniko. A časnikarske vesti niso bile docela točne in pravilne, kakor sem zvedel v teh dneh iz najavtentičnejšega vira. Šlo je le za to, da jo pod nadzorstvom zapriseženih sester in treh zdravnikov preiščejo glede tega, dali kaj uživa ali nič. In s tem se bo gotovo vsakdo strinjal, tembolj, — ker ima škof po predpisih tridentinskega zbora pravico in dolžnost, da preiskuje in presoja vsak izredni pojav v škofiji.

Po tem, kar smo mogli v Konnersreuthu videti in opazovati, se zdi, da je Bog na povsem izreden način oblagodaryl Terezijo Neumannovo v tej dobi verske mlačnosti, nebrižnosti, nevere in

brezbožništva edino zato, da bi deloma njo, deloma po nji ves svet pritegnil k ljubezni do križanega Boga-človeka, Jezusa Kristusa in s tem k sovraštvi in strahu pred grehom.

In ako se odloči za to vsaj en bravec tega spisa, bo moje delo, kateremu sem posvetil ves čas letošnjega svojega oddiha v Išlu, najlepše nagrajeno.

Pot, ki vodi do tega nad vse važnega spoznanja — saj gre za našo večno blaženost ali pogubljenje — je ta, ki jo je pokazala Tereziji Neumannovi njena nebeška zaščitnica, sveta Terezija Deteta Jezusa. To je pot duhovnega otroštva, t. j. popolne vdanosti v najsvetejšo voljo božjo. "Gospod, ne moja, marveč tvoja volja se naj zgodi."

Ta pot ni nastlana z rožami, ampak s trnjem, saj je bila trnjeva tudi pot našega Gospoda in Zveličarja, preden je model priti do slave in poveličanja v nebesih. "Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in tako — po trpljenju — šel v slavo svojega Očeta v nebesih" — je rekel Jezus učencema na poti v Emavs. — To trnje pa se bo pri slehernem, ki sprejema križe z namenom potolažiti Boga in mu zadoščevati za storjene grehe, bodi osebne ali tuje, spremenilo v prav toliko dragocenih biserov, ki bodo nekoč krasili krono njegove večne slave.

Vprav, ko pišem te vrstice, mi dojde pismo od gospodične M. P. iz Smichova (Praga), ki je tudi križana z Zveličarjem, in ki leži v klatovski bolnici od majnika leta 1927, že petkrat operirana (trepanacija): "... Čutim vse žgoče prošnje moje dobre, blage matere za zdravje ... in moja duša je prepolna hrepenenja po trpljenju; trpeti — samo za mojega Zveličarja trpeti. V globoki ponižnosti polagam prošnje mamične in svoje veliko hrepenenje v njegovo božje Srce, naj on sam to odloči.

Nimam besedi za ljubezen in dobroto, ki me z njima moj dobri Zveličar ves čas moje bolezní obsiplje — koliko milosti mi je dal — neštokrat me je pri svojem zakramentalnem obisku poljubil — in koliko me je naučil! — Še pred enim letom nisem umevala, zakaj je hotela sveta Mala Terezija pri svojem trpljenju biti sama v svoji odročni celici. — A danes umevam popolnoma in čutim: trpeti in biti z Zveličarjem sama, čisto sama, — so nebesa že na zemlji!!! — — —" (In to trpljenje prenaša gospodična M. P. še danes pri svoji plemeniti materi z isto vdanostjo in radostjo.)

Da, spomin in misel na Najsvetejšega, Najnedolžnejšega, ki je kdaj hodil pod solncem, na Sina božjega v človeški naravi in na njegovo prebridko trpljenje, ki ga doživlja in trpi skoro vsak petek preprosto dekline v Konnersreuthu, podeli vsakemu moč, da se ne brani križa, da ga marveč objame z ljubeznijo do Kristusa Gospoda, kakor ga je Kristus Gospod nesel iz ljubezni do nas grešnikov. Tej moči pa se pridruži blaga tolažba, da nas je Bog storil podobne v trpljenju svojemu edinorojenemu Sinu, "da bi bili, če smo z njim križani, z njim enkrat tudi poveličani."

Vem, da se bo pri obisku Konnersreutha ali pri čitanju tega spisa ponavljalo isto, kar se je godilo že na Kalvariji! Eni se bodo v svoji visokosti vsemu posmehovali, drugi bodo šli dalje po potu nebrižnosti, našli pa se bodo tudi, ki se bodo s skesanim očesom ozrli na Zveličarja ter ga prosili: "Gospod, spomni se me v svojem kraljestvu!" ...

Jaz pa, ki mi je bilo dano, da sem se mogel muditi dvanajst ur pri Tereziji Neumann, da sem bil priča vseh njenih muk, ki jih doživlja, priča povrh tudi vsega, kar je sploh mogoče pri njej doživeti, nisem mogel molčati o tem, kar sem slišal in videl ...

Sv. Pavel.

J. O.

Bil je mož ognjevit narave. Z velikim sovraštvom je preganjal novo "sekto", ki jo je ustanovil Jezus Nazareški. Ker pa je bila njegova gorečnost iskrena in je izvirala iz čistega srca, dal mu je Bog milost vere. Naenkrat ga je kakor blisk obvestila luč božja in v tej luči je spoznal svojo zablodo. Ni se ustavljal milosti. "Gospod, kaj hočeš, da storim?" vprašuje in Gospod ga dalje ne poučuje sam, temveč pošlje ga k zastopniku cerkve, k duhovniku. Pavel uboga. In vsa

njegova gorečnost se obrne zdaj v pravo smer. "Gorje meni, ako ne bi oznanjeval evangelija." Potuje po vsem takrat znanem svetu, ne straši ga ne morje, ne puščave in pustinje, ne gore, ne preganjanje, samo da pridobi duše za vero Kristusovo. In ko leži v Rimu v ječi, vklenjen v verige, in čaka smrti za Kristusa, piše Timoteju svojo oporoko: "Dober boj sem bojeval, vero sem ohranil!"

Prvi vojni vspehi.

NAŠA križarska vojska je na pohodu. Najpogumnejši križarji nam že poročajo o svojih prvih vspehih. Prav radi jim verjamemo, da nimajo lahkega dela. Tudi zgodovinske križarske vojske ga niso imele. Preko izsušenih, žgočih puščav so se pomikale proti cilju in ga strahotno zdredčene naskočile. Le sveto versko navdušenje, ki presega vsako narodno, jih je vžigalo, da se niso obrnili, ampak neustrašeno prodirali naprej. Kostni padlih tovarišev ene križarske vojske so preko puščave zaznamovale pot bojovníkom druge križarske vojske. Pa tudi to jim ni vzelo poguma.

Tudi našim križarjem ga ne sme vzeti. Vem, tudi oni morajo preko puščave, v katero je gospodarska kriza pahnila celo našo "obljubljeno deželo" Ameriko. Marsikje, kjer boto ti križarji potrkali, bodo čuli: Kako naj naročamo list, ko še za vsakdanji telesni kruh nimamo denarja! Naj jih to ne straši in ne plaši. Morda bodo že par korakov naprej po tej izžeti puščavi, naleteli na zelenico, na rojaka, ki živi v boljših razmerah. Temu naj skušajo dopovedati, da človek ne živi samo od telesnega kruha, ampak tudi od duhovnega, ki mu ga prinaša "Ave Maria".

Saj depresija je povsod, in mnogokje hujša kot pri nas. Poglejmo n. pr. v Južno Ameriko. V tamkajšnji Argentini, kjer so naši izseljeni rojaki za nami Severo-Amerikanci najmočnejši. Novinci so še povečini. Preden so se mogli dvigniti do kakega blagostanja, jih je zgrabila kriza. In v tej krizi so začeli izdajati svoj nabožni list "Duhovno življenje". Ni mesečnik, kot naša "Ave Maria", ampak tednik, na poprečno 35 straneh. Cel letnik bo tedaj obsegal preko 1800 strani.

Kot mi poroča tamkajšnji izseljeniški misijonar in glavni urednik Rev. Fr. Kastelic, se število naročnikov razveseljivo množi, da zaupno zre v njegovo bodočnost. Piše mi, kako bi mu mogel utreti pot tudi med nas severno-ameriške Slovence. Skoraj mu ne upam odgovoriti, da se naša "Ave Maria", skromen mesečnik, sam bori za svoj obstanek in je zato malo upanje, da bi njegov list med nami našel kaj prida odmeva. Mislim pa, da bi nas bilo pred materjo domovino in njeno mlajšo argentinsko hčerko lahko sram, če bi niti tega svojega edinega katoliškega mesečnika ne mogli vzdržati pri življenju. Obe bi upravičeno lahko sklepali, da smo ali versko zaspani, ali pa da smo že vtonili v ameriško-angleškem morju.

Pokažimo, da ne eno ne drugo ni res. Čim bolj se redčijo naše vrste, s tem večjo ljubeznijo se oklepajmo naše "Ave Maria", tako, da bo legla v grob šele, ko bo zadnjemu versko in narodno čutečemu Slovencu zatisnila oči k večnemu počitku. Mislim, da se v vsaki naši naselbini še najdejo taki, ki so istega prepričanja. Te pozivljam, naj se kot častniki postavijo na čelo krajevni četi in naj mobilizirajo pod svojo zastavo vse, ki so z nami istih misli.

Še nekaj! V božičnih zarjeh smo. Mnogi že mislijo, s čim bi svoje drage v domovini za praznike razveselili. Vem, oni bi imeli najrajši kake ameriške "piltke". A to veselje je kratko, samo za praznike. Napravite jim veselje za celo leto. Naročite jim "Ave Maria". Iz dopisov od tam razvidim, koliko veselja jim je ona vsak mesec napravila, ko je priromala čez morje. Komaj so jo čakali. In potem je romala od hiše do hiše. Povsod

so jo pozdravljali kot žive Amerikance, ki se vračajo v domovino in vedo toliko povedati. A zdaj so ji vrata zopet odprta. Iz vsake vasi, ki ima kaj Amerikancev, naj bi se eden našel, ki bi jo naročil za svoje domače in s tem za celo vas. Vsem bo naredil veselje, pri vseh si bo zagotovil lep in hvaležni spomin, da v tujini ni pozabil na svojo vero in svoje drage v domači vasi.

Obljubili smo, da bomo o uspehih naše križarske vojske sproti poročali. In to hočemo tudi storiti. Da pa ne bo kakega nesporazuma, naj opozorimo, da mora imeti generalni štab vsa poročila za dotični mesec do 15. skupaj. Poročila, ki jih bo dobil pozneje pridejo šele v naslednji številki na vrsto.

Do srede meseca novembra so napredovali za:

ZA GENERALNEGA MAJORJA	(11):	Mr. I. Kaplan, Leadville, Colorado.
ZA GENERALNEGA BRIGADIRJA	(10):	Rev. Albin Gnidovec, Rock Springs, Wyoming.
ZA NADPOROČNIKA	(5):	Mr. Ign. Trunkel, Great Falls, Montana.
ZA PODPOLKOVNICO	(8):	Mrs. M. Meglen, Pueblo, Colorado.
ZA NAREDNICI	(3):	Mrs. Cesar, San Francisco, California. Mrs. Plantan, West Lynn, Oregon.
ZA CETOVODJE	(2):	Mrs. L. Gregorich, Milwaukee, Wisconsin. Mrs. E. Gerbeck, Barberton, Ohio. Mr. I. Petrasich, Omaha, Nebraska. Mr. L. Kolbezen, San Francisco, California. Mr. Mahkovec, Oregon City, Oregon. Mr. John Sushman, Canon City, Colorado.
ZA KORPORALE	(1):	Rev. Vencel Ardash, Sheboygan, Wisconsin. J. Barbuch, Sheboygan, Wisconsin. Mrs. F. Perme, Cleveland, Ohio. Mrs. J. Hochevar, Cleveland, Ohio. M. Golevich, Lemont, Illinois.

RDEČI KRIŽ: Rev. Anton P. Podgoršek, Ellinwood, Kansas \$25.00. Ta blagi gospod nam je pisal, da nima Slovencev, med katerimi bi mogel širiti "Ave Marijo", pa ji hoče na ta način pomagati. Bog mu povrni!

Še je dosti zvezd, še je dosti mest, do katerih lahko napreduješ rojak-katoličan. Zavedaj se: kot katoličan si vojak-redov v vrsti Kristovi. Tvoj namen je delo zanj in za Njegovo stvar. Ave Marija je tudi Njegova stvar. Zato na delo zanj! Koliko zvezd si boš pridobil...? Vedi, da to ne bodo le navadne zvezde in sarže, temveč tudi zasluženja in božje svetinje. Zato je Tebi in meni v prvi vrsti. Piši in sporočaj o svojih uspehih.

Obenem v imenu vse samostanske družine v Lemontu vsem bravcem in prijateljem našim: vesel božič!

Na noge v sveti boj!

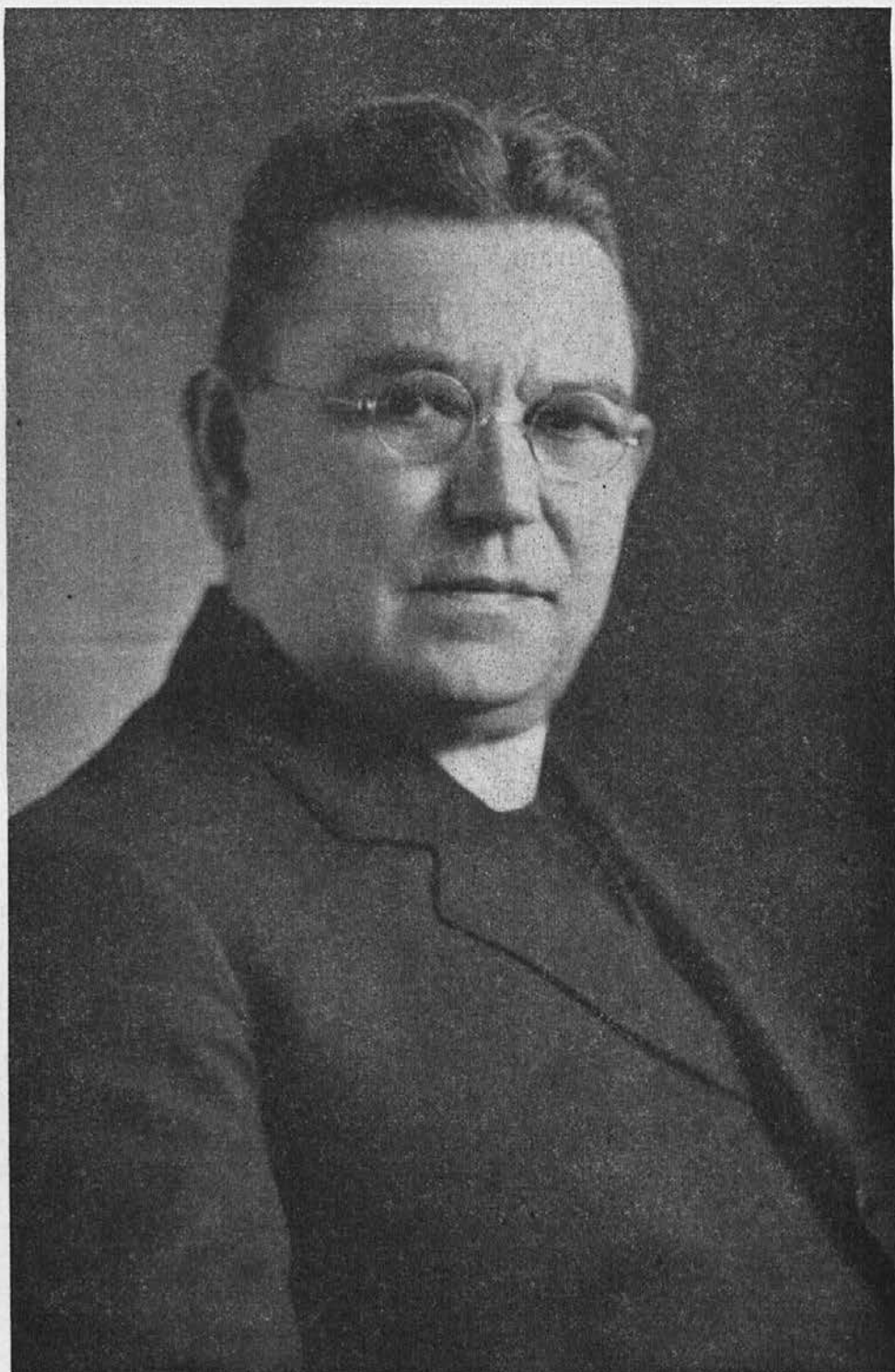
Za generalni štab:

REV. HUGO BREN, O. F. M.

1852 W. 22nd Place

Še en "Bog - plačaj!"

Med vsemi našimi dobrotniki največjemu, med vsemi našimi prijatelji najbolj odkritemu, med vsemi mnogimi darovavci najbolj skritemu: Prečastitemu g. Matiji Šavs velja ta naš zadnji letošnji pozdrav.

Dolgo se je poročevavcu lemontskemu ustavljalo pero, da ni zapisalo, kar bi moralo že zdavnaj zapisati. "Blagi gospod je pač tako zapovedal," je pravilo pero, toda srce je prekipelo hvaležnosti v teh dneh, ko čakamo s hvaležnimi spomini svete Noči, da mora zapisati kar čuti in povedati hoče:

Najlepši Bog-plačaj za vse dobrote izkazane v letošnjem letu lemontskemu samostanu in vsemu komisarijatu, dragi nam dobrotnik iz Shakopee, Minn.

Bog plačaj za dejavno ljubezen za naše študente. Ne drobtin, celih kosov božjega kruha dobrotljivosti so bili deležni.

Bog plačaj za odkrito prijateljstvo vsemu samostanu in komisarijatu, prijateljstvo, ki je z dobrimi sveti bodrilo k delu za stvar Lemonta.

Bog plačaj za najbolj priljubljeni dar, ki ga moreš dati samostancem, za knjige. Knjiga je redovnikom nad vse zvesti tovariš in da imamo že lepo knjižnico, gre poleg Rev. A. Podgoršku, blagopok. Rev. Blazniku, Rev. Smoletu, v prvi vrsti zahvala Very Rev. Šavs.

Vedite, dragi dobrotnik in prijatelj, da se Vas vsi člani naše frančiškanske občine spominjajo z molitvijo k Bogu: Ohrani Vas Vsemogočni na mnoga leta, zdrava in sveta!

Z grička Asizij.

PRAZNIK Kristusa Kralja je bil za naš griček dan, katerega nam je pripravil Gospod.

Kakor je bilo že večkrat poročano, obhajamo letos srebrni jubilej. Dne 12. oktobra je preteklo 25 let, ko so prvokrat stopile naše sestre na ameriška tla. Kot spomin na srebrni jubilej, je dobila naša provincija postaje križevega pota. Lep pomemben dar za naš griček; lep spomin za darovalce posameznih postaj. Darovalci kapelic so sledeči: Katie Triller, Whiting, Ind., Mr. Zorko, Sheboygan, Wis., družina Ovca, New York, Mr. McLauylin (Grandpa), Lemont, Mr. in Mrs. Struna, Joliet, družina Max Omerzel, Chicago, družina Joe Omerzel, Chicago, družina Grčar, Cleveland, družina Jerman, Joliet, Mrs. Kršmanc, New York, Mrs. Hribar in družina Clara Blaess, Joliet, družina Skedelj, Joliet, družina Kremesec, Chicago.

Dne 28. oktobra smo toraj praznovali slavnost blagoslavljanja križevega pota. Naj bo tem potom izrečena najlepša hvala preč. oo. frančiškonom, Rev. Hugo in Rev. Johnu. Hvala lepa pa tudi vsem drugim prišlecem, ki se niso zbali mrzlega vremena, ampak jo korajžno primahali na griček, in s tem pomagali tudi v gmotnem oziru.

S tem križevim potom pa še niso naši Asiški plani pri kraju nikakor ne. Na Oljski gori se je trpeči Jezus pripravljal na križev pot. Z Oljsko goro bi se naj pričel tudi naš križev pot. Opozorimo in prosimo že sedaj naše rojake, da si postavijo spomenik, kakor so si ga postavili posestniki posameznih postaj. Naš križev pot je že pridno obiskovan, posebno od domačih obiskovalcev. Kakor jeruzalemske žene se na večer pomikajo od postaje do postaje črne postave. Za kakšnega tujca bi bili to pravi strahovi.

Na priprošnjo škofa Baraga je naša sestra Salezija srečno prestala dve težki operaciji.

Za jubilej so darovali: Mrs. Struna \$5.00,

Družina znanega rojaka lemontskega, Mr. Fraus.

Mrs. Jerman \$5.00, Mr. Kremesec \$5.00, Mr. Perko \$5.00, Mrs. Lavrič \$5.00. Zaostali darovi: Mr. Urh \$10.00, Mr. Ovca \$20.00, Mrs. Koprivšek \$10.00, druž. Stepanič \$5.00, Mrs. Mambič \$1.00. Najlepša hvala tudi vsem dobrotnikom pri blagoslovljenju križevega pota in banketu.

Kadar pokličeš duhovnika k bolniku.

Kolikokrat si v zadregi, kaj bom pripravil, ko bo duhovnik prišel v hišo. Pripeti se mi lahko vsako uro to ali ono. Dasi sem že mnogokdaj slišal o teh pripravah, v nervoznosti kaj lahko pozabim nanje.

To-le ti povem: če še nimaš v hiši bolniške priprave, piši k nam v Lemont, takoj ti vse pošljemo z navodili, kako se dostojno pripravimo za zakrament sv. poslednjega olja. Naslov naš je: Ave Maria, P. O. Box 608, Lemont, Ill.

Zahvale in darovi.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

Mrs. J. Plemel \$1, Frank Yakše \$10.

Dar za Ave Marijo:

Mrs. Rose Lamseh 50c, Val. Vaupotich 50c, Mrs. E. Gerbech 25c, Mrs. Anna Banks \$3.35, Mrs. Eva Gonjdus \$1.

Dar za študente:

Mrs. M. Ohlin \$2.

Za lučke so poslali:

Mary Ule \$1, Mrs. A. Kvaternik 20c.

Za sv. maše so poslali:

Anna Zokan \$3, J. Zgonik \$2, Mrs. Mary Sivic \$1, M. A. Sasek \$5, Johana Brajkovič \$1, Mrs. Helen Zore \$1, Mary Ule \$1, Mrs. F. Kvaternik \$3, družina J.

Slemer \$5, Mrs. K. Tomazich \$1, Mrs. M. Ohlin \$1, Jane Atzenbeck \$2, Johana Bratus \$1, Mary Grum \$1, N. N. \$4, Mary Košmerl \$5, Mrs. F. Laurich \$2, M. Tromtell \$1, Mrs. M. Pike \$1, Johana Gačnik \$3, Mrs. Frances Volk \$1, Mimime Roschay \$1, družina Reiser \$1, Mrs. Anna Banks \$2, Josephine Debeljak \$5.

V vsako hišo --- Sveto pismo!

Sv. Pismo je knjiga božja! Ni je knjige, ki bi jo smeli primerjati s sv. Pismom. Pa če že moreš katero knjigo imeti doma in jo prebirati, je to gotovo sv. Pismo.

Letos je 1900 let, kar se je godilo vse to, o čemur nam poročajo sv. evangeliji in Dejanja apostolov. Če kedaj, potem naj si v tem svetem letu vsaka hiša oskrbi sv. Pismo, vsaj evangelije in Dejanja apostolov.

V premnogih slovenskih naselbinah ni slovenske cerkve, ni slovenskega duhovnika in rojaki ne slišijo evangelijev leta in leta v slovenskem jeziku. Ta knjiga, ki se imenuje

“NOVI ZAKON, SV. EVANGELIJI IN DEJANJA APOSTOLOV”

vsebuje 541 strani, primerna žepna oblika. Ta knjiga naj bi prišla v vsako slovensko hišo v Ameriko. Zlasti tam, kjer nimajo slovenskih župnij in slovenskega duhovnika.

Stane s poštnino \$1.00

Naroča se na naslov:

Knjigarna Amerikanski Slovenec

1849 West Cermak Rd.

Chicago, Illinois

Naročite si pri AVE MARIA

MOLITVENIKE

SLOVENSKE

SVETA URA,

v platno vez.	\$.90
v fino usnje vez.	\$1.50

SKRBI ZA DUŠO,

v platno vez.	\$.90
v fino usnje vez.	\$1.50

KVIŠKU SRCA,

v platno vez.	\$.80
--------------------	--------

SLAVA MARIJI,

v platno vez.	\$1.00
v fino usnje vez.	\$1.25
v najfinejši opremi	\$1.50

ANGLEŠKE

Child's Prayerbook.....	\$.25
Key of Heaven.....	.50 do \$3.45
First Communion Sets.....	1.00 " 2.15
Vest Pocket Manual10 " 2.00
Ave Maria50 " 1.50
Manual of Prayers	1.20 " 2.20
Holy Name Manual28 in .55
Missals	2.00 do 4.50
Catholic Girls Guide	1.50 " 5.00
Young Men's Guide	1.65 " 5.00
My Prayer Book	1.25 " 4.50
Sick Call Set	3.00 & 7.50

STATUES ALL SIZES

MEDALS -- ROSARIES

Send 10 cents for postage.

Pošlji 10 centov za poštino.

Koledar Ave Marije.

Naročniki so vsi prejeli koledarje. Res je. Toda morda imaš prijatelja, ki ni naročen na Ave Marijo. Kaj, ko bi mu povedal, da si naroči koledar. Še ga imamo v zalogi. Podvizaj se: v kratkem času bo pošel. Koledar lahko pošlješ tudi v stari kraj. Četudi je Ave Marija v domovini prepovedana, sporočajo nam vsi tisti, ki smo jim koledar poslali, da so pošiljko v redu prejeli.

Phone Canal 7172-5

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na

6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na

15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088